

νίζονταν ακόμα.
Όπου κι' αν πάτησαν το πόδι τους, σ' όποια γωνιά της ελληνικής γης για να στήσουν την αίματοβαμμένη κόκκινη σλαύικη σημαία τους, θάψανε με αίμα τ' άγιο γώμα της.
Στο πέρασμά τους δεν άφιναν παρά μόνο πλιγές, καταστροφή, φτώχεια, παιδιά παντέρημα σ τ ο δρόμο, μάννες χαροκαμένες, συντρίμια.

Υπάνθρωποι, δολοφόνοι, με σκοτεινά κι' αίμοβόρα ένστικτα, κτήνη σωστά, μάς έδωσαν άρκετά έμπρακτα μαθήματα τ ο υ κομμουνιστικού των παραδείσου. Καί τ ο κύκνειο άσμα τών θλιβερών αυτών υποκειμένων, δεν άργησε να γίνη σουξέ της έγκληματικώτερης συμμορίας τού Κόσμου.

Μα τά πράγματα άλλαξαν. Μαύρες κι' άραγλες είνε οί τωρινές μέρες για τούς κόκκινους πράκτορες τού παραδείσου της σιθιριανής στέππας.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ

Άπό καταβολής κόσμου, ή καλύτερα τού ελληνικού κόσμου, οί επισκέψεις με την ευρύτερη έννοία τους κρατούν —τολμά να είπω— τ ο μεγαλύτερο κομμάτι της ζωής τού λαού μας. Έξω άπ' τις άρες της έργασίας φυσικά. Για τις άρες της σχολής του μιλάμε. Καί ο Έλληνας, αλλά ιδιαίτέρως ή Έλληνίδα δεν μπορούν να κάνουν χωρίς αυτές. Καί οί μοντέρνες άκόμη κυρίες και δεσποινίδες. Καί τού σαλονιού και της γειτονιάς. Καί τού χωριού και της πρωτεύουσας. Κι' άκόμη πιό παλιά, όταν ή γυναίκα δεν είχε άκόμη φερουγίσει μέχρι τά ύψη και τά όρια τών άνδρών, όταν ή μόνη της άπασχόληση ήταν τ ο σπίτι, τ ο νοικοκυριό, τά παιδιά και τ ο μαγείρευμα, ή έπίσκεψη στην φίλη, στην συγγένισα, στην κουμπάρα ήταν σίγουρο μέρος σ τ ο πρόγραμμα της ήμέρας. Καφές και παξιμαδάκι, γλυκό τού κουταλιού, πλέξιμο της κάλτσας και λίγο... κουτσομπολιό. Έρωτήσεις και ένδιαφέρον για την υγεία τών οικείων και για τις δουλειές τού σπιτιού...

Έλληνικό χρώμα και Έλληνικώτατες συνήθειες πού τις πήραμε κι' έμεις άπό πάππου προς πάππου και τις κρατάμε και τις τηρούμε εύλαβικά και άναλλοιώτα. Παντού όπου κι' αν βρεθούμε και με όποιεσδήποτε περιστάσεις...

Έτσι, δεν θά κλείση ήμέρα χωρίς να πέρασουμε άπό τσαντήρι φιλικό, χωρίς να έπισκεφθούμε έναν πατριώτη, ένα συχωριανό. Μιά κουβέντα, ένα τσιγάρο, πήρες ή δεν πήρες γράμμα, τί σου γράφουν, τί γίνεται τ ο παιδί σου, αν γέννησε

Όπου κι' αν σήμερα οι μαριονέττες της Μόσχας δεχθούν τή μάχη, σαρώνονται και έξοντώνονται. Καί ή Νίκη είνε πλέον βέβαιη τού Έλληνικού Λαού.

Η Έλληνική λεβεντιά, ή άντογιά, ή καρτερικότητα, ή αυθοθυσία, ή πίστη στα έλεύθερα ιδανικά και στα έθνικά πεπρωμένα, ματαίωσαν κάθε προδοτική προσπάθεια.

Ο μέγιο γθές μολυθής και θαρύς ουρανός ξαστέρωσε και ή καταιγίδα πού είχε ξεσπάσει στη χώρα μας έκόπασε.

Τίποτε πλέον δεν είνε δυνατόν να τούς σώση άπό τή βέβαιη καταστροφή, άπό τήν ολοσχερή ήττα.

Η ώρα πού θά δώσουνε λόγο για τις καταστροφές, για τά έγκλήματα και τις δολοφονίες, πού διέπραξαν σε θάρος τού μαρτυρικού Έλληνικ ο υ Λαού, ΚΟΝΤΟΖΩΝΕΙ. Ν. ΜΠΡΕΔΗΜΑΣ 4ος Λόγος

ή αγελάδα κι' άλλες τόσες μικρές κουβέντες πού ζωντανεύουν τούς δεσμούς, θερμαίνουν την άγάπη, αναπτύσσουν την συναδελφώσην. Έλληνικά χρώμα κι' έδώ, πού βαστιέται άπό γενιά σε γενιά. Καί τ ο θεωρούμε υποχρέωση αυτό, καθήκον μας έπιβεβλημένο άπό τόν άγραφο νόμο, αλλά και τόν πιό δυνατό, της φυλής μας. Καί νοιώθουμε χαρά σαν βλέπουμε δικούς μας ανθρώπους να μάς ρωτούν για ό,τι άπασχολεί, για ό,τι υπάρχει σ τή σκέψη μας. Καί τις θέλουμε αυτές τις επισκέψεις και τις περιμένουμε. Σαν κάτι τ ο άπαραίτητο, σαν κάτι τ ο δικό μας.

Ο κ. ύπουργός τών Ναυτικών μάς χάρισε την προπερασμένη έβδομάδα μια τέτοια χαρά. Έπίσκεψις καθολική, πού ήταν και για τόν καθένα μας, μια ξεχωριστή. Λόγια πατρικά προς όλους, αλλά και προς έναν έναν. Όχι περιττό κουβεντολόι. Λέξεις ζεστές και πατριωτικές. Άβρότης και έξαρσις. Συμβουλή και παραίνεσις. Έπαινος και εύγε. Ένδιαφέρον για τά κοινά, συνεπώς και για τά δικά μας. Η ευγένεια σ τ ο σπίτι μας, ή καλωσύνη σ τ ο κατάφλι μας. Η κορωνίς τού εΐδους τών επισκέψεων. Να μάς δη, να μάς άκούση, να μάς ρωτήσει να μάς πη και να τού πούμε. Να μιλήση σ τ is ψυχές μας, να μάς γεμίση τήν καρδιά χαρά και τήν ψυχή μας αγαλίαση. Καί κάτι άλλο άκόμη:

—Νά μάς δείξη τήν έμπιστοσύνη του και να μάς σφίξη τ ο χέρι.

ΛΑΕΡΤΗΣ ΔΟΥΒΟΓΙΑΝΝΗΣ

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ

Η Διεύθυνσις και τ ο Προσωπικόν τού Ζαχαροπλαστείου τών Αθηνών ΔΙΕΘΝΕΣ απέστειλεν εις τόν Στρατιωτικόν Διοικητήν Φλωρίνης τρία κιβώτια κουραμπιέδων, ήτοι τεμάχια 1.350 (89 κιλά) —να διανεμηθούν εις τούς γενναίους μαχητάς της Φλωρίνης— ως ελάχιστον δέγμα άγάπης και ευγνωμοσύνης προς τούς θρυλικούς Ακρίτας μας.

Η πράξις αυτή, συμβολίζουσα τήν άπόλυτον ψυχικήν ενότητα Μετάπου και Μετοπίσθεν και τήν ακλόνητον άπόφασιν ολοκλήρου τού Έθνους να συμβάλη εις τήν όριστικήν συντριβήν τού συμμοριτικού άγους, είνε άξία ιδιαίτερας έξάρσεως και δέον ν' αποτελέση παράδειγμα προς μίμηση.

Κατατέρω δημοσιεύομεν τήν έπιστολήν, με τήν όποιαν ή Δ'νσις και τ ο Προσωπικόν τού Ζαχαροπλαστείου ΔΙΕΘΝΕΣ συνάδεσε τ ο προς τούς ύπερραπιστάς της Φλωρίνης δώρον του:

Αθήναι, τή 16η Φεβρουαρίου 1949

ΠΡΟΣ
Τούς ήρωϊκούς μαχητάς της Φλωρίνης

Ηρωϊκά μας άδελφια,

Η περιφανής σας Νίκη κατά τών ξενοδούλων έπιδρομέων μάς έκασε να δακρύσουμε άπό συγκίνηση και χαρά, γιατί ή Νίκη αυτή δεν είνε μία νίκη σαν όλες τις άλλες τού Έλληνικού Στρατού, είνε ή μεγαλύτερα μέχρι σήμερα Νίκη κατά τού άναρτοπολέμου, είνε ή Νίκη πού έσημανε τήν άρχήν τού τέλους τού Έλληνικού δράματος, πού μάς επέβαλαν οί Σλαύοι για τήν έξαφάνισιν της Έλληνικής Φυλής, είνε ή Νίκη της αιωνίας Έλληνικής ψυχής, πού δεν μπόρεσε και ούτε θά μπόρεση ποτέ κανείς να έπισκίαση.

Η Δ'νσις και τ ο Προσωπικόν τού Ζαχαροπλαστείου ΔΙΕΘΝΕΣ για τήν περίλωμπρον Νίκην σας σας προσφέρουν τ ο μικρό αυτό δώρον, εις ένδειξιν άγάπης και ευγνωμοσύνης προς έσάς, αγαπημένα μας άδελφια, πού ή παγκόσμιος ιστορία τών Έλευθέρων Λαών σας επιφυλάσσει μίαν περίλωμπρον θέσιν εις τ ο άπέραντον Πάνθεον της Έλληνικής Ιστορίας.

Εΐθε με τήν ευλογίαν τού ύψιστου και τās εύχάς όλων τών Έλλήνων, ή ήμέρα της Έθνικής μας Έορτής να σας εύρη όλους θαφναστεφείς νικητάς και πλησίον τών προσφιλών σας.

- ΖΗΤΩ ΟΙ ΗΡΩΙ-ΚΟΙ ΜΑΧΗΤΑΙ ΤΗΣ ΦΛΩΡΙΝΗΣ!
- ΖΗΤΩ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ!
- ΖΗΤΩ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ!
- ΖΗΤΩ Η ΑΙΩΝΙΑ ΕΛΛΑΣ!

(Η Δ'νσις και τ ο Προσωπικόν τού Ζαχαροπλαστείου Αθηνών ΔΙΕΘΝΕΣ)

ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ

ΙΩΣΗΦ ΣΤΑΛΙΝ, Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡ

Άπόσπασμα άρθρου τού δημοσιογρ. ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΦΙΣΣΕΡ

... Με τόν θάνατον τού Λένιν, τόν Ιανουάριον τού 1924, και παρά τήν έπιθυμίαν του, ο Στάλιν τόν διεδέχθη εις τήν άρχήν. Λέγομεν παρά τήν έπιθυμίαν του, διότι ο Λένιν τόν Δεκέμβριον 1922, όταν συνέταξε τήν πολιτικήν του διαθήκη, εκάλεσε τούς συνεργάτας του εις έπιφυλακήν κατά τού Στάλιν: «Τώρα πού ο Στάλιν είνε γενικός γραμματέας τού Κόμματος—έγραφε— διαθέτει μιά τεράστια δύναμη, της όποιάς είμαι βέβαιος ότι δε θά μπόρεση να κάμη χρήση με τήν προσήκουσα σύνεση...»

Λίγες ήμέρες άργότερα προσέθετε τ ο έξής ύστερόγραφο: «Ο Στάλιν είνε άνθρωπος πολύ δίαιος. Προτείνω λοιπόν να έλθουν σε συνεννόηση οί σύντροφοι για να τόν διαγράψουν άπό τήν θέση

του γενικού γραμματέα και να υποδείξουν άλλον πιό ύπομονετικό, πιό ειλικρινή, πιό φιλόφωνα, λιγώτερο ιδιότροπο, ο όποιος να συμπεριφέρεται μειλίχια άπέναντι τών άλλων...»

Για να φθάση εις τήν δικτατορίαν ο Στάλιν έπρεπε να παρακάμψη τά έμπόδια αυτά, πού τού παρενέβαλε ή διαθήκη τού Λένιν και ή «έπιφυλακή» τών συντρόφων. Έδέησε να διαγράψη τόν Τρότσκυ. Έκτός τούτου έπρεπε να διαμορφώση μιά νέα Ρωσία, σύμφωνα με τά σχέδιά του. Η έπιτυχία τών σχεδίων του αυτών μάς διδει τ ο μέτρον της σιδηράς θελήσεώς του, της άνάγκης τήν όποιαν ήσθάνετο να κυριαρχήση, της θαυμασίας έπιτηδειότητός του δια μακιαβελισμούς, της άδυναμίας του να υποφέρη τούς όμοίους του ή καλύτε-

ρα παραγνωρίζεται τ ο ότι γενναίως δίκαιον άτόμον και λαόν και να βγαίνουν συνήθως κερδισμένοι οί ισχυροί και οί έπιτήδειοι, καταπατούητες κάθε έμμοιαν δικαιοσύνης και ήθικης.

Η αντίποιμία αυτή είνε γνωστόν ότι έδημιούργησε έδαφος για ν' αναπτυχθούν όλες οί άναπρεπτικές θεωρίες. Έδημιούργησε τ ο κατάλληλο κλίμα για να έμφορισθούν τάσεις και έπαναστάσεις ίσοπεδωτικές δήθεν—εις τήν πραγματικότητα όμως πάλι συμφεροντολογικές, αυθαίρετες, τυραννικές, με μιά λέξη άδικες— χωρίς ή πραγματική δικαιοσύνη να κερδίξη καθόλου έδαφος.

Ένώ όμως οί διάφορες κοινωνικές άδικίες έδωκαν λαβήν στην φαντασία πολλών, νέων προπάντων, να έκτραπή σε έπικίνδυνους άκροβατισμούς πού μάς έστοίχισαν πολύ άκριβιά, είνε άξιοσημείωτον ότι άλλοι θαύτεροι και σφώτεροι μελετηταί τών κοινωνικών πραγμάτων, άπό τήν ύπάρχουσαν άδικίαν και άντινομίαν, ώδηγήθησαν εις τήν ιδέαν της θείας δικαιοσύνης και παρεκινήθησαν να

διακηρύττειν ότι εξαπατητός ύπαρχει ένας άλλος κόσμος και μία άλλη, μέλλουσα, ζωή, όπου θά κυριαρχή ή ήθική τάξις, όπου οί καλοί θά άμειφθούν και οί κακοί θά τιμωρηθούν και ή δικαιοσύνη θά έπικρατήση έξ ολοκλήρου και άνευ έξαιρέσεων. Κατά τόν Κάντ δεν μάς χρειάζεται καμμία άλλη άπόδειξις ότι ύπάρχει μέλλουσα Κρίσις και «ζωή τού μέλλοντος αιώνος» και μόνο αυτό τ ο αίτημα, πού ξεπηδάει άπό τόν έσωτερικό μας κόσμο και μιλάει μέσα μας για μιά πλήρη δικαιοσύνη, πού δεν τήν βλέπουμε έδώ σ τή Γή, είνε άρκετό να μάς άποκαλύψη ότι τούτου άλλ ο πρέπει άποκαλύπτει να ύπάρχη ή ιδεώδης και τελεία δικαιοσύνη. Η δικαιοσύνη τού Θεού.

Η χριστιανική διδασκαλία τώρα συμπληρώνει, και ολοκληρώνει, τήν άποψη αυτή και έξηγεί σφέστερα όσα ή άνθρωπινή διάνοια καπάρθωσε να διαισθανθή. Κοί, έπι πλέον, ή χριστιανική άποψη συνδυάζει τά πράγματα κατά τ ρό Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛΙΔΑ

ΞΕΝΗ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΤΗ ΧΙΡΟΣΙΜΑ

Τού δημοσιογράφου ΤΟΚ. ΙΜΑΜΟΥΡΑ

Τόν Αύγουστο 1947, δυό χρόνια άκριβώς μετά τήν έκρηξη της πρώτης άτομικής βόμβας στην Χιροσίμα έπεσε κέφθηκα τήν πόλη αυτή και συνωμίησα με τόν νεαρό χειρουργο τού Νοσοκομείου τού Έρυθρού Σταυρού πού είχε έπιζήσει ύστερα άπό τήν άτομικήν έπίθεση. Είχε εκτελέσει ο ίδιος πλαστικές χειρουργικές έπεμβάσεις σε 2000 και περισσότερους θομβοπαθείς. Μου διηγήθηκε τήν έξής παράξενη και συγκινητική ιστορία:

«Λίγο διάστημα μετά τήν έκρη-

ξη, άνόμεσα σ τόν πληθυσμό κυκλοφορούσε ή φήμη ότι στα έπόμενα 70 χρόνια ούτε άνθρώπινη ύπαρξη, ούτε ζωό, ούτε φυτό θά μπορούσε να διατηρηθή σ τή ζωή, και αυτών άκόμη τών όντων τού ύπεδάφους. Αυτά και άλλα πολλά λέγονταν έδώ και έκει στην άρχή. Άργότερα κυκλοφορούσαν παντού, φέρνοντας τόν πανικό. Έτσι έβλεπε κανείς καρδάνια όλόκληρα κατοίκων, με φορτωμένα τά λίγα ύπάρχοντά των σ τ is πλάτες, να έγκαταλείπουν τή πόλη.

Σε μιά κλινική, όχι μακριά άπό τ ο Νοσοκομείο τού Έρυθρού Σταυρού, οί άσθενείς βρισκονταν σε πραγματικό πανδαιμόνιο. «Αφήστε μας να φύγουμε» φώναζαν «Έδώ δεν μάς περιμένει παρά ο θάνατος». Ο Διευθυντής τού Νοσοκομείου προσπάθησε να τούς καθησυχάση. Μήτε εκείνοις όμως πίστευσεν σ τ is διαβεβαιώσεις πού τούς έδινε... «Περιμένετε. Έχω μιά καλή ιδέα» —τούς ειπε στην άπελπισία του μέσα— «Θά ρίξουμε σ τ ο Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛΙΔΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΟΙ "ΜΑΣΚΑΡΑΔΕΣ,"

Το Καρναβάλι έπέρασε πάει και τ ο Καρναβάλι, καιρός ο κάθε μασκαράς τή μάσκα του να βγάλη...

Μά όλοχρονις Τριάδιο θά έχουν οί βόρειοι γείτονες και με τ ο διπλωματικό χαμόγελο σ τ ά χείλη τή μάσκα δε θά βγάλουν κι' όλο τή «συμφιλίωση» με έπιμονή θά μάλλουν.

Και θά φορούνε ντόμινο μπορεί και κρινολίνο στα μέτρα πού τούς τάρραμε ο «Ράφτης» σ τ ο Κρισμάλινο...

Σ. Μ.

ΜΟΡΦΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΗΛΙΑΣ ΜΗΝΙΑΤΗΣ

Ο Απόστόλος του Χριστού και της Έλευθερίας

(Β' τελευταίον)

Είπε ο μεγάλος ιεροκήρυκας του Γένους: ο Ηλίας Μηνιάτης. Γεννημένος στο Ληξούρι της Κεφαλονιάς το 1669, από δέκα χρονών σπούδασε στο «Φλαγγινιανόν Φροντιστήριον» ένα σχολείο που είχε ιδρύσει στη Βενετία ο Έλληνας Φλαγγίνης για τα Έλληνοπουλα, θεολογία, φιλοσοφία, αρχαία ελληνική και λατινική φιλολογία. Μόλις τελείωσε, διωρίστηκε νεαρός πολύ, καθηγητής των Έλληνικών στο ίδιο σχολείο και συγχρόνως εκήρυξε το θείο λόγο στην ελληνική εκκλησία του Αγίου Γεωργίου. Χειροτονήθηκε ιεροδιάκονος και προσκαλεσμένος από τους συμπατριώτες του, δίδαξε έφτα χρόνια στην Κεφαλονιά φιλοσοφία, ελληνικά καθώς κι από τον άμβωνα το Ευαγγέλιο, μετά στην Ζάκυνθο, για να ξαναγορηθή στο Φλαγγινιανόν Φροντιστήριον. Σε ένα χρόνο ο πρέσβυς της Βενετίας στην Κωνσταντινούπολη τον έκάλεσε κοντά του για σύμβουλό του. Στην Πόλη ο Μηνιάτης χάρις στις φωτισμένες διδασκαλίες του από τον άμβωνα επεβλήθη στη συνείδηση όλων. Γι' αυτό κι ο ηγεμόνας της Μολδοβλαχίας Δημήτριος Καντεμίρ, θέλοντας το 1703 να στείλει πρεσβεία στον αυτοκράτορα της Αυστρίας διάλεξε τον Μηνιάτη που έφερε με μεγάλη επιτυχία σε πέρας την αποστολή του. Τότε ο Πατριάρχης του απένευσε τον τίτλο του ιεροκήρυκος της Μεγάλης Εκκλησίας και τον διώρισε διδάσκαλο στην Πατριαρχική Σχολή. Σ' έφτα χρόνια ξαναγορηθή στην Κεφαλονιά, κι από κει πάει στην Κέρκυρα, στο Ναύπλιο, στο Άργος, ακού-

ραστός κήρυκας του λόγου του Θεού. Το 1711 οι φίλοι του τον έπεισαν να δεχτή να γίνη επίσκοπος και να ποιμήνη τους πιστούς της Μητροπόλεως Κερκίνης και Καλαβρυτών. Μα καθώς ήτανε η κρίσις του καχεκτική και η θρησκευτική, εκπαιδευτική και πατριωτική του δραστηριότητα άσταμάτητη, δεν άντεξε και το 1714, στην Πάτρα, μόλις 45 ετών έκλεισε για πάντα τα γήινα μάτια του, για ν' ανοίξη το φώς του καλοσυνάτου κι απλού πνεύματός του προς τους αιώνιους όρίζοντες της άθανασίας, στολισμένους με τη μακρυνή σιλουέττα του σταυρού του Γολγοθά.

Μα τα έργα του λόγου του, όλα θεολογικά, γραμμένα σε γλώσσα απλή και καλαίσθητη, φαινόμενα για κείνα τα χρόνια, διαιωνίζουν τη μνήμη του ταπεινού αυτού ιεροφάντη. Στο έργο του «Πέτρα Σκανδάλου», ασχολείται με τα αίτια του σχίσματος Ανατολικής και Δυτικής Εκκλησίας. Μα κει που φαίνεται όλη η πηγαία και γι' αυτό συναρπαστική ρητορική του δύναμις κι η λογοτεχνική του ικανότητα, καθώς κι ο καλοκάγητος και διαμαντένιος χαρακτήρας του και το άκέραιο ήθος του, που κίνησαν το σεβασμό της εποχής του, είναι το βιβλίο του «Διδαχαι» που πρωτοτυπήθηκε το 1727, για ν' ακολουθήσουν άλλεπάλληλες εκδόσεις του. Σ' αυτό είναι συγκεντρωμένα τα καλύτερα κηρύγματα του, που φέρνουν τη θερμή φωνή του από τα βάθη του χρόνου ίσα με τις ψυχές μας, για να μάς ράνουν με τα μύρα της γαλήνης και της απολύτρωσης.

Ο ΑΛΛΟΣ

Η ΑΛΗΘΙΝΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
πον που δείχνει το πως θ' αρχίση από την παρούσα μας ζωή η έφαρμογή ενός προγράμματος δικαιοσύνης και ανωτέρας ήθικης, που θα έχη ως κορυφωμα και επίστεγασμα αιδώνιο την επιβράβευση της θείας δικαιοσύνης.
Είπε πολύ ενδιαφέρουσα και διδακτική η άλλοκληραμένη εικόνα της θείας δικαιοσύνης, όπως μας την διέσωσε από το στόμα του Κυρίου ο ιερός Ευαγγελιστής Ματθαίος. Είς το κέντρον της εικόνας ο Χριστός, ο υιός του Θεού. Περιβάλλεται από το μεγαλείον και την δόξαν της θεότητας και κάθεται επί θρόνου δόξης Αυτού. Συναθροίζονται ενώπιόν Του τα άμέτρητα πλήθη των ανθρώπων όλων των αίωνων και των γενεών, ενώ οι άγγελοι εύρισκονται εις κίνησιν δια να τοποθετήσουν τον καθένα εις την χρέπουσαν θέσιν, μέχρως ότου χωρισθούν τελικώς οι άνθρωποι εις δύο μεγάλας παρατάξεις. Η μία εκ δεξιών και η άλλη εξ αριστερών του Κριτού Χριστού. Δεν είναι πλέον μαζί, ανώμακοι, κακοί και κακοί. Έχωρισθησαν τα πρόβατα από τα έρφια. Τα ήμερα πρόβατα, οι άνθρωποι της καλοσύνης και της άρετης είναι δεξιά. Και τα άνωπτακα έρφια, οι κακοί και σκληρόκαρδοι άνθρωποι, σιτισμένοι

γράφμισις των απαιτήσεων της δικαιοσύνης και των ανθρωπιστικών παραγγελμάτων δεν μπορούσε να γίνη. Άλλα και επιβλητικότερη έμπνευσις ανωτερότητος στη ζωή μας δεν μπορεί να νοηθή άλλη από την υπέροχη αυτή συνάρτησι των εκάστοτε πράξεών μας με την προοπτικήν της αιωνιότητος. Άν όλοι οι άνθρωποι, προτού αποφασίσουν να κάνουν κάτι, εσέκπνοντο τα πράγματα υπό το πρίσμα της αιωνιότητος, ασφαλώς και η δικαιοσύνη και η έν γένει ήθική των απόμων και των κοινωνιών θα εσημείωνε τεραστίον θελτίωσιν.
Είπε ακόμη αξιοσημείωτον ότι η κρίσις του Χριστού επί των ανθρώπων θεωρεί τις καλές και τις κακές πράξεις του καθενός ως προσωπικήν απέναντί Του συμπεριφοράν. «Εφ' όσον έποίησατε — λέγει — ένι τούτων τών έλαχίστων, έλαχίστων, έμοι ή ποιήσατε» ή αντίθετος «εφ' όσον ούκ έποίησατε ένι τούτων των έλαχίστων, ο ύδ έμοι ή ποιήσατε». Δεν είναι ανάγκη να εξηγήσωμεν ποία μεγάλη κοινωνική σημασία έχουν τα λόγια αυτά του Κυρίου. Και από την άποψι της αποδόσεως δικαιοσύνης εις τους μικρούς και άδυνάτους — είτε άποψι είτε λαός — βαρύνει πολύ η

γραφή δε έκτός από τον «Κουρέα της Σεβίλλης» και άλλα έργα πρόζας, όπως «Τους γάμους του Φίγκαρο» την «Άξιοκατάκριτη μητέρα» κλπ. Όπως ο κάθε κωμικός ποιητής, έτσι και ο συγγραφέας του «Κουρέα της Σεβίλλης» είχε να εκπληρώση ένα άχαρι έργο. Έπρεπε ν' άπαθανάτιση, δινόντας τους μια συμβολική ύπόσταση, τύπους όσο μπορούσε πιδ μικρούς. Το γελοίο και το μικρό έπρεπε να δράση μέσα στα έργα του. Τέτοιο μας προσφέρεται και το έργο που διδάχθηκε προχθές, που μαζί με «Τους γάμους του Φίγκαρο» χρησίμευσαν για βάση στο λιμπρέτο των όμνυμων μελλοδραμάτων.
«Ο κουρέας της Σεβίλλης» δια κρίνεται για το λεπτό του πνεύμα, το γοργό του γετύλιγμα και τις πολλές ξεκαρδιστικές φάρσες του. Κάπου στη Μαδρίτη, ο κόμης Άλμαβίδα γνωρίζει την όρφανή από γονείς άμοοφη Ροζίνα και την έρωτεύεται παράφορα. Ο κηθεμόνας της, ένας γέρος γκρινιαρός και άφάνταστα ήλιότυπος άνθρωπος, ο γιατρός Μπάτολο, που προσμένει να μεγαλώσει κάπως η μικρή προστατευμένη του για να την κάνει γυναίκα του, μόλις μαθαίνει τον έρωτα του κόμητα, αρχίζει να φοβάται μήπως τη χάση και, κάτω από το φόβο αυτό, έλθει να την έρωτεύσει.

την παντρευτή αυτός την άρραία Ροζίνα.
Βέβαια, θα ήταν κάπως τολμηρό να υποστηρίξουμε, πως οι ήθοιοί μας, που είναι άξιοι για κάθε έπαινο και υποστήριξη, μπόρεσαν κι ανταποκρίθηκαν άπόλυτα στις αξιώσεις του έργου. Άν όμως ο Λαδάς, του όποιου η έκλογή για το ρόλο της Ροζίνας ήταν άληθινά άριστα έπιτυχημένη, κατάφερε και έστέκετο στη σκηνή με περισσότερο άέρα και χάρη, θα πετύχαμε άπόλυτα. Άν το ρόλο του κόμητα δεν τον είχε ο Μπλέτας, τον όποιον είχαμε συνηθίσει μόνο σε γυναικείους ρόλους και τους όποιους πάντοτε υποδύεται με πολύ μπρίο, αλλά ένας άλλος με παράρστημα πιδ καλό από του Μπλέτα και με μεγαλύτερη από αυτόν κατανόηση των έπιθυμιών του συγγραφέα στην παρουσίαση ενός τύπου άνοιχτόκαρδου, γλεντζέ και σβέλ-

ΣΗΚΩΘΕΙΤΕ
Μιλώμε για Σε οι αιώνες Πατρίδα μεγάλη χρυσή θωρώντας τρανούς προμαχώνες γενναίων παιδιών την ψυχή.
Κι' άπ' τα βάθη κράζου, θαυμάζου Σε, μόνο λεβέντρα γενιά.
Ήρώων προγώνων πώς μοιάζουν τ' άγνά της Έλλάδας παιδιά.
Έμπρός προχωρούν σα λιοντάρια σημαία κρατώντας ψηλά της Φυλής τα μόνα κλωνάρια: άνθισμένες δάφνες ξανά.
ΑΛΕΚΟΣ ΘΑΛΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ - ΤΕΧΝΗ - ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΑΣ

“Ο ΚΟΥΡΕΥΣ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΗΣ”

Του Γάλλου κωμωδιογράφου ΜΠΩ ΜΑΡΣΑΙ

“Έπειτα από την ξεκαρδιστική κωμωδία «Σχολείο συζύγων» του μεγάλου Γάλλου κωμωδιογράφου Μολιέρου, ένα άλλο ακόμα κλασσικό έργο, ίσης, μπορεί να πη κανείς, συγγραφικής άξιας με το πρώτο, «Ο κουρέας της Σεβίλλης» ή, όπως άλλοιότικα έπιγράφεται, «Ανώφελη προφύλαξη», του μεγάλου Γάλλου κωμωδιογράφου Μπών Μαρσαί, έπιχειρείται να διδαχθή από τους έρασιτέχνες ήθοιοιους της «Μακρονησιώτικης Σκηνης». Η παράστασις έγινε, του πρώτου πέρυσσι το καλοκαίρι και του δεύτερου την προπερασμένη Κυριακή (27-2-49) και όφείλομε να όμολογήσουμε πως, αν κι' είναι όλοι τους έρασιτέχνες οι ήθοιοί μας — από τον έρασιτέχνη λείπει, συνήθως, η ευθύνη — τα κατάφεραν, όπως τότε, και τώρα θαυμάσια.
Ο συγγραφέας γεννήθηκε το 1732 και άπέθανε το 1799. Έ-

Το μάθημα της Δενδροκομίας άπαιτεί ιδιαίτεραν προσοχήν και μελέτην, είναι δε άπλούστατο, άρκει ο άναγνώστης, ο γεωργός, να παρακολουθήση άνελιπώς τα μαθήματα τα όποια θ' άναπτύξω έν συνεχεία εις άλλα κεφάλαια. Το φρούτο πρώτα-πρώτα, είναι η έγδευειμένη τροφή από άρχαιότατων χρόνων, και σημερον επιβάλλεται και συνιστάται από τους ίατρούς δια πολλές άσθενείας, άρκει να σημειωθή πως εις καμμίαν άσθενείαν ανθρωπίνην δεν άπαγορεύεται.
Η ελληνική γη, είναι έξαιρέσει των μεγάλων πεδιάδων, 1) Θεσσαλονίκης, 2) Γιαννιτών, 3) Σερρών, 4) Θεσσαλίας, 5) Έβρου, κατ' έξοχήν όρεινή. Θα πρέπει λοιπόν να μελετήσωμεν το έδαφος και να δούμε ποία φυτά μπορούν να εύδοκιμήσουν.
Εάν, λοιπόν, σ' ένα όρεινόν έδαφος καλλιέργησωμε σιτάρι, ή καλαμπάκι, ή βαμβάκι (που χρειάζονται γονίμο έδαφος) ασφαλώς θα μάς δώσουν φτωχή άπόδοσι, και τα έξοδα δεν ανταποκρίνονται με τα έξοδα.
Ίδου τί δείχνουν οι στατιστικές: “Ενα χωράφι μπαίρισιο — εάν το σπείρωμε με σιτάρι — θα μάς δώση τον έξής λογαριασμόν έξόδων — σε προπολεμικόν ύπολογισμόν: α) Δύο όργώματα από 50 δραχμές 100 δραχμές. β) 10 όκάδες σπόρο από 10 δραχμές 100 δραχμές. γ) Θέρισμα-κουβάλημα 100 δρχ. δ) Δικαίωμα άλωνιστικών, μεταφορικά ως το σπίτι 10 %.
Σύνολον έξόδων 3 0 0 δραχμές κατá στρέμμα. Τέτοιο μπαίρισιο χωράφι καθώς και σεις όσοι εισθε γεωργοί γνωρίζετε ότι, αν θα δώση 50 όκάδες θα είναι το μεγαλύτερο. 50 άκ. σιτάρι από 8 δραχμές κάνουν 400 δρχ. — έξοδα 300 — άπομένει κέρδος 100 δρχ. Έάν άφαιρέσωμεν δικαίωμα άλωνιστικών, δικαίωμα άλεστικών, καταστροφή από ποντίκια κλπ., κρατησις Τραπεζίης κλπ. ακριβώς και τολήσωμε εις τον ίδιον παρονομαστή. Έπομένως δεν έχομε κανένα κέρδος. Έάν όμως εις τέτοιο όρεινόν έδαφος το φυτεύσωμε με οινόηπιτο όπωροφόρο, με έλαχίστη περιποίηση θα έχωμε άπόδοσιν 20πλάσια και μπορούσε να αξιοποιησωμεν έδαφος φτωχά, διότι με τα όπωροφόρα θα χρησιμοποιήσωμεν το υπέδαφος. Ένώ με τα έτήσια φυτά χρησιμοποιούμε μόνον το έπιφανειακό. Σκεφθήτε ότι στην Έλλάδα, η δενδροκομία είναι πολύ παραμελημένη — ούτε ένα έργοστάσιο μωρμελαδοποιίας — Άρκει να έβρετε ότι στην Ίταλία όπου έχει την μεγαλυτέραν έφαρμογήν η δενδροκομία, και οι μεγαλύτερες πόλεις της ως το Μιλανό, άναγκάσθησαν να σταθούν και σε άθηναϊκές ακόμα σκηνές.
Φεύγοντας από την παράστασις σχηματίσωμε τη γνώμη πως οι ήθοιοί μας, αν προσέξουν περισσότερο στην καλή τοποθέτησιν των ρόλων και στρέψουν τις προτιμήσεις τους προς την άναπόδωτη

ΓΕΩΡΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΑ

Του Έφ. Υπηγοϋ κ. ΧΡ. ΣΑΛΒΑΡΑ

λάνο, Τουρίνο κλπ. είναι δενδροφυτευμένες και γίνεται μεγάλη όικονομία και αξιοποίησις γης, και άπάρχει δενδροκομικόν προσωπικόν κρατικόν και παρουσιάζει τεραστίαν παραγωγήν φρούτων.
Είς την Έλλάδα δυστυχώς ο Έλλην άγρότης είναι άμόρφωτος και το κάθε τί που φυτεύει θέλει να του άποδώση άμέσως καρπόν. Έάν όμως έχει την ύπομονη και περιμένει 3—4 χρόνια μετά δεν θα έχει άνάγκην και θα κάθεται και δεν θα πεθάνη στη δ υλειά, στα όργώματα, σκαλίσματα, βοτανίσματα και άλλες κοπιώδεις αλλά μη άποδοτικές καλλιέργειες. Αυτά όλα τα καλύπτει η δενδροκαλλιέργεια.
ΣΑΛΒΑΡΑΣ ΧΡ.

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ : Στοιχειώδεις άσθενείες και καταπολεμήσιεις όπωροφόρων.
ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ρ. 27
1 2 3 4 5 6 7 8
1
2
3
4
5
6
7
Οριζοντίως:
1) Θεσμός της άρχαιότητος που δεν άρεσε καθόλου στας συζύγους.
2) Πρόσωπον από την «Τρικιμιάν» του Σαίξπηρ. — Δύο σύμφωνα.
3) Είδος ώδημοσιογραφικής έργασίας.
4) Όταν προέρχονται από τους γονείς μας μάς βασανίζουν σύμφωνα με το ρητόν.
5) Μηχανουργικά εργαλεία. — Υπάρχω.
6) Νότα. — Λόφος παρά την Ίερουσαλήμ.
7) Δεν ξέρουν τίποτε (γεν.).
Καθέτως:
1) Πολυτελές αυτοκίνητον.
2) Ένας από τους τρεις σταματοφάλακας.
3) Κέντρα έμπορίου.
4) Φοβαρή άρρώστεια.
5) Έταρχειουσα.
6) Γράμμα. — Δορυφόρος του Διός.
7) Αυτός κατέχει ιδιαίτερας ιδιότητας.
8) Αυτοί δεν είναι γλυκομίλητοι (γεν.).

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

Να σε λένε ΣΑΛΩΝΙΤΗ και να εισαι (κυνήγος).
Να σε λένε ΒΡΑΧΟ και να εισαι αδώνια (τος σάν καλάμι).
Να σε λένε ΣΑΛΒΑΡΑ και να μη φόρε- (σεσ ποτέ σαλβάρι).

των που δείχνει το πώς θ' άρχισή από την παρούσα μας ζωή ή έφαρμογή ενός προγράμματος δικαιοσύνης και άνωτέρας ήθικης, που θα έχη ως κορύφωμα και επίστευαγμα αιώνιο την επιδράσει της θείας δικαιοσύνης.

Είπε πολύ ενδιαφέροντα και διδακτική ή ώλοκληρωμένη εικόνα της θείας δικαιοσύνης, όπως μας την δίδεωσεν από το στόμα του Κυρίου ο Ιερός Εύαγγελιστής Ματθαίος. Είς το κέντρον της εικόνας ο Χριστός, ο υίός του Θεού. Περιβάλλεται από το μεγαλείον και την δόξαν της θεότητος και κάθεται «ἐπὶ θρόνου δόξης Αὐτοῦ». Συνασπρόζονται ἐνώπιόν Του τὰ ἀμέτρητα πλήθη τῶν ἀνθρώπων ὄλων τῶν αἰώνων καὶ τῶν γενεῶν, ἐνῶ οἱ ἄγγελοι εὐρίσκονται εἰς κίνησιν διὰ τὰ τοποθετήσασιν τὸν καθένα εἰς τὴν πρέπουσαν θέσιν, μέχρις οὗ χωρισθῶν τελικῶς οἱ ἄνθρωποι εἰς δύο μεγάλας παρατάξεις. Ἡ μία ἐκ δεξιῶν καὶ ἡ ἄλλη ἐξ ἀριστερῶν τοῦ Κυρίου Χριστοῦ. Δὲν εἶνε πλέον μαζί, ἀνάμικτοι, καλοὶ καὶ κακοί. Ἐχωρίσθησαν τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ ἐρίφια. Τὰ ἡμερα πρόβατα, οἱ ἄνθρωποι τῆς καλοσύνης καὶ τῆς ἀρετῆς εἶνε δεξιά. Καὶ τὰ ἀνπότακτα ἐρίφια, οἱ κακοὶ καὶ σκληρόκαρδοι ἄνθρωποι εὐρίσκονται ὄλοι ἀριστερά. Ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἀποδοθῆ πλήρης δικαιοσύνη καὶ νὰ λάβῃ ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Διὰ τοὺς καλοὺς καὶ ἐναρέτους ἦλθε ἡ ὥρα νὰ βραβευθῆ ἡ ἀρετῆ των. «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ Πατρὸς μου, κληρονομήσατε τὴν ἐπηγγελμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου». Εἶνε οἱ λόγοι μὲ τοὺς ὁποίους ὁ θεὸς Κριτὴς τοὺς προσκαλεῖ εἰς τὴν οὐράνιον βασιλείαν. Ἄλλὰ καὶ διὰ τοὺς κακοὺς ἦλθε ἡ ὥρα νὰ λάβουν τὰ ἐπίχειρα τῆς κακίας των. Μὲ μίαν φοβερὰν καταδίκην ἀποπέμπονται οἱ δυστυχεῖς «εἰς κόλασιν αἰώνιον», ἐνῶ οἱ δίκαιοι εἰσέρχονται πανευτυχεῖς «εἰς ζωὴν αἰώνιον».

Στὴν ζωησανὴ αὐτῆς εἰκόνας τῆς μελλούσης Κρίσεως, ἡ ἔκνοια τῆς δικαιοσύνης κυριαρχεῖ καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν. Εἶνε ὁμως ἐξῶχος ἐνδιαφέροντα μερικὰ σημεῖα, πού, ὅπως προείπαμε, μεταφέρουν τὸ αἶτημα τῆς δικαιοσύνης εἰς τὴν σύγχρονον πραγματικότητά καὶ ζωὴν. Καὶ ἔχει αὐτὸ μεγάλη σημασία. Γιατὶ οἱ αἰώνιοι ἐπικριταὶ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας κατηγοροῦν τὸν Χριστιανισμό ὅτι ἐνδιαφέρεται μόνον διὰ τὴν μελλούσαν ζωὴν καὶ παραγνωρίζει δῆθεν τὶς ἀνάγκες τῆς παρούσης ζωῆς τοῦ ἀνθρώπου. Νὰ σκεφθῆ κανεὶς ὅτι εἶνας τέτοιος ἰσχυρισμὸς διατυπώνεται διὰ τὴν Ἱερουσαλήν Ἐκείνου, πού, ὅταν θὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, τοῦτο πρωτίτως θὰ ἐξετάσῃ· ἐὰν κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἐπιγείου ζωῆς τοὺς ἔκαναν δὲ, τι καλὸ μπορούσαν. Ἀπὸ αὐτὸ θὰ ἐξαρτηθῆ τὸ αἰώνιον μέλλον τους. Καὶ δὴ θὰ ἐξετασθῆ ὄχι μόνον ἡ ἀρνητικὴ ἀποψις —τί κακὸ δὴλ. ἔκανε ὁ καθένας— ἀλλὰ καὶ ἡ θετικὴ —ἐὰν δὴλ. ἐφήρμοσε δικαιοσύνην καὶ ἂν ἐξήσκησε ἐμπρακτικὴ ἀγάπη στὴ ζωὴ του ὁ οἷοσδήποτε ἄνθρωπος. Καλύτερη ὑπο-

γραφε δὲ ἐκτός ἀπὸ τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» καὶ ἄλλα ἔργα πρόζας, ὅπως «Τοὺς γάμους τοῦ Φίγκαρο», τὴν «Ἀξιοκατάκριτη μητέρα» κλπ. Ὅπως ὁ κάθε κωμικὸς ποιητὴς, ἔτσι καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» εἶχε τὴν ἐκπληρόση ἕνα ἄριστο ἔργο. Ἐπρεπε ν' ἀπαθανάτισῃ, δίνοντάς τους μὴ συμβολικὴ ὑπόστασι, τύπους ὅσο μπορούσε πιὸ μικροῦς. Τὸ γελοῖο καὶ τὸ μικρὸ ἔπρεπε νὰ δράσῃ μέσα στὰ ἔργα του. Τέτοιο μᾶς προσφέρεται καὶ τὸ ἔργο πού διδάχθηκε προχθές, πού μαζί μὲ «Τοὺς γάμους τοῦ Φίγκαρο» χρησιμοῦσαν γιὰ βάση στὸ λιμπρέτο τῶν ὀμιλημάτων μελλοδραμάτων.

«Ὁ κουρέας τῆς Σεβίλλης» διακρίνεται γιὰ τὸ λεπτό του πνεῦμα, τὸ γοργὸ του ξετύλιγμα καὶ τὶς πολλὰς ξεκαρδικτικὰς φάσεις του. Κάπου στὴ Μαδρίτη, ὁ κόμης Ἀλμαβίδα γνωρίζει τὴν ὀρφανὴ ἀπὸ γονεῖς ἄμοσφη Ραζίνια καὶ τὴν ἐρωτεύεται παράφορα. Ὁ κηδεμόνας τῆς, εἶνας γέρος γκρινιάρης καὶ ἀφάνταστα ζηλότυπος ἄνθρωπος, ὁ γιὰτρός Μπάστολο, πού προσμένει νὰ μεγαλώσῃ κάπως ἡ μικρὴ προστατευμένη του γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ γυναῖκα του, μὲλις μαθαίνει τὸν ἔρωτα τοῦ κόμητα, ἀρχίζει νὰ φοβάται μήπως τὴ χάσῃ καὶ, κάτῃ ἀπὸ τὸ φόβο αὐτὸ, ἐγκαταλείπει τὴ Μαδρίτη κι' ἔρχεται μαζί τῆς στὴν ὄμορφη Σεβίλλη. Ὁ Ἀλμαβίδα ἀνακαλύπτει τὰ ἴχνη τους κι' ἀφοῦ φτάνει στὴ Σεβίλλη, καταφέρει μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἐξυπνότατου Φίγκαρο, τοῦ κουρέα τῆς Σεβίλλης» πού τυχαία γνωρίζεται μαζί του, νὰ

Καὶ ὁμως, ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί, εὐρέθησαν ἄνθρωποι πού ἠθέλησαν νὰ κλονίσουν καὶ νὰ ξεριζώσουν τὴν πίστιν τοῦ λαοῦ στὶς μεγάλες καὶ ὑπέροχες αὐτὲς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου, καὶ τὸ περιεργὸ εἶνε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἔλεγαν ὅτι ἐνδιαφέρονται γιὰ μὴ ἀληθινὴ δικαιοσύνη. Καὶ μὲ τὸ πρόσχημα αὐτὸ παρέσυραν πολλοὺς. Ἄλλ' εἶνε γνωστὸν πού μᾶς ὠδήγησε ἡ ἀπομάκρυνσις αὐτῆ ἀπὸ τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ τὴν θεῖαν δικαιοσύνην. Ἐκεῖ ἀκριβῶς πού ἐσχεδιάζαν οἱ ὑπονομευταὶ τῶν χριστιανικῶν θεμελιῶν τῆς ζωῆς μας. Ἐκεῖ πού θὰ φθάσῃ ἀσφαλῶς κάθε εἶνας πού θὰ λησμονήσῃ ὅτι κάποτε θὰ δώσῃ λόγον τῶν πράξεων του εἰς τὸν «πάλιν ἐρχόμενον κρίναι ζῶντας καὶ νεκρούς». Θὰ φθάσῃ καὶ στὸ ἐγκλημα καὶ σὲ ὄλα τὰ κακὰ καὶ τὶς ἀθλιότητες... ὅπως μᾶς πληροφορεῖ ἄλλωστε ἡ σύγχρονος πραγματικότης.

Γι' αὐτὸ ὁμως μὴ ἀνορθωτικὴ προσπάθεια, σὰν κι' αὐτῆ πού γίνεται ἐδῶ στὴν Μακρόνησο, ἐκ τῶν πρώτων ἐξήτησε ν' ἀνορθώσῃ τὴν πίστιν στὶς χριστιανικὰς αὐτὲς ἀλήθειες. Γιατὶ μόνον ἐπάνω σ' αὐτὲς μπορεῖ νὰ στηριχθῶν οἱ καλύτερες ἐλπίδες γιὰ μὴ γενικώτερη ἀνορθωσις, ὅπως καὶ γιὰ μὴ ἀληθινὴ κοινωνικὴ δικαιοσύνη. Ἄρχιμ. Ν. Β.

γραφε δὲ ἐκτός ἀπὸ τὸν «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» καὶ ἄλλα ἔργα πρόζας, ὅπως «Τοὺς γάμους τοῦ Φίγκαρο», τὴν «Ἀξιοκατάκριτη μητέρα» κλπ. Ὅπως ὁ κάθε κωμικὸς ποιητὴς, ἔτσι καὶ ὁ συγγραφεὺς τοῦ «Κουρέα τῆς Σεβίλλης» εἶχε τὴν ἐκπληρόση ἕνα ἄριστο ἔργο. Ἐπρεπε ν' ἀπαθανάτισῃ, δίνοντάς τους μὴ συμβολικὴ ὑπόστασι, τύπους ὅσο μπορούσε πιὸ μικροῦς. Τὸ γελοῖο καὶ τὸ μικρὸ ἔπρεπε νὰ δράσῃ μέσα στὰ ἔργα του. Τέτοιο μᾶς προσφέρεται καὶ τὸ ἔργο πού διδάχθηκε προχθές, πού μαζί μὲ «Τοὺς γάμους τοῦ Φίγκαρο» χρησιμοῦσαν γιὰ βάση στὸ λιμπρέτο τῶν ὀμιλημάτων μελλοδραμάτων.

«Ὁ κουρέας τῆς Σεβίλλης» διακρίνεται γιὰ τὸ λεπτό του πνεῦμα, τὸ γοργὸ του ξετύλιγμα καὶ τὶς πολλὰς ξεκαρδικτικὰς φάσεις του. Κάπου στὴ Μαδρίτη, ὁ κόμης Ἀλμαβίδα γνωρίζει τὴν ὀρφανὴ ἀπὸ γονεῖς ἄμοσφη Ραζίνια καὶ τὴν ἐρωτεύεται παράφορα. Ὁ κηδεμόνας τῆς, εἶνας γέρος γκρινιάρης καὶ ἀφάνταστα ζηλότυπος ἄνθρωπος, ὁ γιὰτρός Μπάστολο, πού προσμένει νὰ μεγαλώσῃ κάπως ἡ μικρὴ προστατευμένη του γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ γυναῖκα του, μὲλις μαθαίνει τὸν ἔρωτα τοῦ κόμητα, ἀρχίζει νὰ φοβάται μήπως τὴ χάσῃ καὶ, κάτῃ ἀπὸ τὸ φόβο αὐτὸ, ἐγκαταλείπει τὴ Μαδρίτη κι' ἔρχεται μαζί τῆς στὴν ὄμορφη Σεβίλλη. Ὁ Ἀλμαβίδα ἀνακαλύπτει τὰ ἴχνη τους κι' ἀφοῦ φτάνει στὴ Σεβίλλη, καταφέρει μὲ τὴ βοήθεια τοῦ ἐξυπνότατου Φίγκαρο, τοῦ κουρέα τῆς Σεβίλλης» πού τυχαία γνωρίζεται μαζί του, νὰ

(Β' τελευταίον)

Ξαστέρωσε μὲ μίαν τὸ πρόσωπό μου, φωτίστικε ἔτσι ξεφνικὰ καὶ θέρειψε χωρὶς νὰ θέλω ἡ ψυχὴ μου. Τὰ μαλλιά μου εἶχαν σταθεῖ ὀλόρθα. Ἐνοιώθα πὼς ἦμουν ἐκεῖ ἄντρας. Τὸ μῦαλό μου πιὸ καθαρὸ καὶ ἡ σκέψη γρήγορη. Καὶ σκέφτηκα. Περίεργος πράγματι ἄνθρωπος ὁ Κίμων. Καλὰ τὸν λένε οἱ ἄλλοι «ἀτρόμητος», τί τὰ θές εἶναι γενναῖος. Μὰ γιὰτί τάχα διάλεξε αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνον μέρος γιὰ νὰ μοῦ ἀραδιάσει ἕνα σωρὸν πράγματα, πού δὲν εἶχαν ζωντανέψῃ τόσο πολὺ ἄλλοτε μέσα μου; Καὶ ὁμως, πόσο εἶχε δίκαιο! Ὑστερα τὸν καταλάθα καὶ ἐνοιώσα τόσο κοντὰ μου τὸν ἑαυτὸ του, σὰ νὰ ἦμουν ὁ ἴδιος ἐκεῖνος. Ἦταν μὴ ὥρα πού, ἐγὼ βρισκόμουν σὲ ἔκστασι ψυχικῇ, πού κάθε κουδέντα του, ὅσο ψυθυριστὴ κι' ἂν ἦταν, κουδούνιζε στ' αὐτιά μου σὰ μεγαλόσωμη καμπάνα καὶ πού οἱ ἦχοι τῆς ἀκόμα βούιζαν στ' αὐτιά μου.

—Ποῖος ξέρει, ἂν καὶ τὸ χῶμα στὰ πόδια μας, δὲν ἔχει βαφεῖ μὲ αἶμα ἀδελφικό. Ἡ λευτεριά στέκεται πάρα πάνω ἀπὸ μᾶς. Μπορεῖς νάχεις ἄλλη πατρίδα ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα; καὶ τὰ ἄλλα.

Πέρασε περισσότερο ἀπὸ μισὴ ὥρα, πού καθόμωσταν ἔτσι, σιγομιλώντας. Ἐβγαλε τὸ ρολόγι καὶ κοίταξε. Μία καὶ σάραντα ὄχτῶ λεπτά. Σὲ λίγο θὰ γίνῃ ἀλλαγὴ στοὺς σκοπούς. Τώρα ἐμπρός νὰ τοῦ δίνουμε.

του, ὅπως τοῦ κόμητα. Ἄν ὁ Πεσεξίδης ἐδοθεῖτο περισσότερο στὶς θαυμάσιες ἀνεπιτήδευτες κινήσεις του ἀπὸ τὴ φωνὴ του, πού σὲ μερικὰ σημεῖα μᾶς θύμιζε προηγούμενες ἐμφάνεισις του, καὶ ὁ Κοντοῦλης πού τόσα δείγματα μᾶς ἔχει δώσει μέχρι σήμερα τῶν πολλῶν ἱκανοτήτων του, δὲν πᾶθαινε στὴν ἀρχὴ τῆς παραστάσεως τράκ, καὶ μᾶς ἀπέδιδε καὶ στὴν πρώτη πράξῃ τόσο ὄσο ἀπέδωσε καλὰ στὶς τρεῖς ἐπόμενες, τότε ἀδίσταχα θὰ μπορούσαμε νὰ πούμε πὼς τὸ ἔργο διδάχθηκε ὅπως τὸ δίδαξαν μέχρι σήμερα καὶ οἱ πιὸ ὄριμοι καλλιτέχνες.

Ἀναγκαστήκαμε καὶ πολλὴ διεισδυτικότητά νὰ χειροκροτήσουμε γερὰ τὸ ζεστὸ παίξιμο τοῦ Κρόντη στοὺς ρόλο τοῦ πᾶστορα Δὸν Μπαζιλιο, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἀπόλυτη φυσικότητα τῶν κινήσεών του μᾶς ζωντάνεψε τὸν τύπο τοῦ παροδῶπιστου καὶ κατεργάρη κληρικῆς, ἀκριβῶς ὅπως θὰ τὸν ἦθελε καὶ ὁ συγγραφεὺς.

Ὁ Ἀθναμέας στὸ ὄλο τοῦ συμβολαιογράφου καὶ ὁ Μανταλάρης στοῦ ὑπρέτη (Ντολακᾶ) καλοί. Ἐντύπωσι μᾶς προσένησε ἡ καλογραμμὴν μεταφρασθῆ ἔργου ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (μεταφραστὰι Μπλέτας καὶ Νηφάκος), ἡ ὁποία, ἂν προσεχτῆ λίγο περισσότερο, θὰ προτιμηθῆ ἀσφαλῶς ἀπὸ κάθε ἄλλη καὶ ἀπὸ ὄλλα σοβαρὰ θεατρικὰ συγκροτήματα.

Δὲν πέρασαν ἀπαρατήρητες οἱ θαυμάσιες σκηνογραφίαι τοῦ ἐξαιρετικοῦ καλλιτέχνη Γιώργου Φιντοῦ, μὲ τὰ ὑπέροχα ντεκόρ τους, πού κράτησαν ψηλὰ τὸν τόνο τῆς ὄλης ἐπιτυχίας καὶ πού ἀφοβα

Συνολικὸν ἐξέδωσαν 5 0 0 ὄριμας κοπὰ στρέμμα. Τέτοιο μπαίριστο χωράφι καθὼς καὶ σείς ὄσοι εἴθε γεωργοὶ γνωρίζετε ὅτι, ἂν θὰ δώσῃ 50 ὀκάδες θὰ εἶνε τὸ μεγαλύτερο. 50 ὀκ. σιτᾶρι ἀπὸ 8 δραχμῆς κάνουν 400 δρχ. —ἔξοδα 300 —ἀπομένει κέρδος 100 δραχμ. Ἐὰν ἀφαιρέσωμεν δικαίωμα ὀλωνιστικῶν, δικαίωμα ὀλεστικῶν, καταστροφή ἀπὸ ποντικία κλπ., κρατήσεις Τραπεζῆς κλπ. ἀκριβῶς καὶ τοῦ ἴδιου παρονομασθῆ. Ἐπομένως δὲν ἔχομε κανένα κέρδος. Ἐὰν ὁμως ἔνα τέτοιο ὄριμὸ ἔδαφος τὸ φυτεύσωμε μὲ οἰονδήποτε ὄπωροφόρο, μὲ ἐλαχίστη περιποίηση θὰ ἔχαμε ἀπόδοσιν 20πλασία καὶ μπορούσε νὰ ἀξιοποιήσωμεν ἔδαφον φτωχά, διότι μὲ τὰ ὄπωροφόρα θὰ χρησιμοποιήσωμεν τὸ ὑπέδαφος. Ἐνῶ μὲ τὰ ἐτήσια φυτὰ χρησιμοποιούμε μόνον τὸ ἐπιφανειακόν. Σκεφθῆτε ὅτι στὴν Ἑλλάδα, ἡ δενδροκομία εἶνε πολὺ παραμελημένη—οὔτε ἕνα ἐργοστάσιο μαρμελαδοποιίας—. Ἄρκεῖ νὰ ξέρετε ὅτι στὴν Ἰταλία ὄπου ἔχει τὴν μεγαλυτέραν ἐφαρμογὴν ἡ δενδροκομία, καὶ οἱ μεγαλυτέρες πόλεις τῆς ὡς τὸ Μι-

μπορούσαν νὰ σταθοῦν καὶ σὲ ἀθηναϊκὸς ἀκόμα σκηνές.

Φεύγοντας ἀπὸ τὴν παράστασι σχηματίσαμε τὴ γνώμη πὼς οἱ ἠθοποιοὶ μας, ἂν προσέξουν περισσότερο στὴν καλὴ τοποθέτησιν τῶν ρόλων καὶ στρέψουν τὶς προτιμήσεις τους σὲ ἔργα πρῶτας (περισσότερο σὲ ἴθρογραφικά), πού γίνονται προσιτὰ σὲ ὄλους καὶ ἀφίνουν διδάγματα, θὰ μωρέσουν ἐκεῖνοι ν' ἀνεθῶν πολὺ ψηλὰ κι' ἐμεῖς νὰ φεύγωμε ἐνθουσιασμένοι, μᾶ... καὶ περήφανοι γι' αὐτοὺς.

ΑΛΕΚΟΣ ΠΟΥΛΟΣ

- Ὁ ριζοντίως:
- 1) Θεσμός τῆς ἀρχιαιότητος πού δὲν ἄρεσε καθόλου στοὺς συζύγους.
 - 2) Πρόσωπον ἀπὸ τὴν «Τρικυμιά» τοῦ Σαίξπηρ. — Δύο σύμφωνα.
 - 3) Εἶδος ὀδημοσιογραφικῆς ἐργασίας.
 - 4) Ὅταν προέρχωνται ἀπὸ τοὺς γονεῖς μας μᾶς βασανίζουν σύμφωνα μὲ τὸ ρητόν.
 - 5) Μηχανουργικὰ ἐργαλεῖα.— Ὑπάρχα.
 - 6) Νότα.— Λόφος παρὰ τὴν Ἱερουσαλήμ.
 - 7) Δὲν ξέρουν τίποτε (γεν.).

- Κ α θ ε τ ω ς:
- 1) Πολυτελὲς αὐτοκίνητον.
 - 2) Ἐνας ἀπὸ τοὺς τρεῖς σωματοφύλακας.
 - 3) Κέντρα ἐμπορίου.
 - 4) Φοβαρὴ ἀρρώστεια.
 - 5) Ἐταρίχευσα.
 - 6) Γράμμα.— Δουροφόρος τοῦ Διός.
 - 7) Αὐτὸς κατέχει ἰδιαίτερας ἰδιότητας.
 - 8) Αὐτοὶ δὲν εἶνε γλυκομίλητοι (γεν.).

ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΚΕΣ ΚΟΥΒΕΝΤΕΣ

- Νὰ σὲ λένε ΣΑΛΩΝΙΤΗ καὶ νὰ εἶσαι (κουνηγός).
- Νὰ σὲ λένε ΒΡΑΧΟ καὶ νὰ εἶσαι ἀδύνατος (σὰν καλαμί).
- Νὰ σὲ λένε ΣΑΛΒΑΡΑ καὶ νὰ μὴ φόρεσες ποτὲ σοῦλβάρι.
- Νὰ σὲ λένε ΛΟΞΑ καὶ νὰ μὴ ἔχῃς πολλὰς... λῶδες.
- Νὰ σὲ λένε ΠΕΡΔΙΚΑΡΗ καὶ μὴ εἶσαι (κουνηγός).
- Νὰ σὲ λένε ΚΟΥΤΣΟΜΥΤΗ κι' ἡ μύτη (σου νὰ εἶνε ἐν τάξει).
- Νὰ σὲ λένε ΖΕΡΒΟ καὶ νὰ εἶσαι... δεξιός.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΑΛΕ-ΣΠΑΤ

Τοῦ Στρατ. ΑΛΕΚΟΥ ΘΑΛΗ

Ἀπὸ ἀριστερὰ πρέπει νὰ φτάσουμε ἐκεῖ, στὰ βράχια. Ἐμπρός γιὰ τὸ γλέντι.

Προχωρήσαμε σιωπηλοὶ μὲ ὄση δυνατὴ προφύλαξι καὶ λίγο σκυφτὰ καὶ ἀργά. Οἱ προδίδες στοὺς ὄμους, ἀντὶ χλαίνης, ἐπίτηδες φτιαγμένες, μᾶς παρήσαν μὴ θαυμάσια προσομοίωσιν μὲ τὸ χιόνι. Ἐνας ξερός κρότος μᾶς καθήλωσε. Ὑστερα κι' ἄλλος, κι' ἄλλος... Ἡ θέσις τοῦ κινητοῦ σκοποῦ κοντὰ καὶ ὁ ἀντικειμενικὸς μας σκοπὸς ἐκεῖ. Ἐκεῖνος ἀμέριμος πηγαινοερχόμενος. Σούρηκα κοντὰ στὸν Κίμων. Μὲ νοήματα μωδῶσε νὰ καταλάβω, ὅτι εἶχε φτάσει ἡ ἀποφασιστικὴ στιγμὴ καὶ ἔπρεπε νὰ κάνω ὅτι κι' ἐκεῖνος. Ἐρποντας κάναμε λίγα ἀκόμα μέτρα καὶ ξανά σταμάτημα. Οἱ χειροβομβίδες παγερὲς στὰ χέρια μας, ἐμπνέονταν τὸν παλμὸ τῆς ψυχῆς καὶ τὸν ἔκαναν πιὸ γρήγορο καὶ πιὸ δυνατὸ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω στὰ βολωμένα μου μάτια ὑψώνονταν ἀγνή καὶ λευκὴ σὰν τὴ φύση ἡ Ἑλλάδα, ὀλόδια νεράϊδα. Ἡ Ἑλλάδα ἀτόφια, ἐκεῖ μὲ τὸ πρὸ σταγμα. Φωτιά. Δυὸ ὀμοδρον-

τιές, φοβερὸς κρότος, καπνοί. Λίγο τρέξιμο στερνά, κι' ἄλλες, κι' ἄλλες. Τώρα φυγῆ.

Σὰν ἀπὸ σύνθημα ἕνας κόσμος ἀπέραντος σ' ἔκτασι, πού ὡς τώρα λούφαζε ἐμπνητός, ἀγρυπνος, βγήκε στὴν ἐπιφάνεια.

Ἐνας πάταγος κρότων, φωτιάς χαλασμοῦ πίσω ἀπὸ τὶς πλάτες μας, εἶχε ξεσηκωθῆ καὶ σφυρίγ ματαβλημάτων κάθε λογῆς πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας συχνὸδιάβαιναν καὶ μαύριζαν ἄσκοπα τὸ χιόνι μακρὰ μας. Ὁ Κίμων γελαστός μούπιασε τὸ χέρι, τόσφιζε στὰ δικά του μ' εὐχαρίστησε καὶ μούπε.

—Μπράβο!... Εἶσαι καὶ θὰ γίνῃς πιὸ καλός. Ἀπὸ τώρα εἶσαι ὁ συνεργάτης μου. Ἐπιτυχία ἑκάτο τοῖς ἑκάτο. Ἄς τους τῶρα νὰ γαυγίσουν. Θὰ κουραστοῦν μόνον τοὺς. Ἄναφελος κόπος κι' ἀνώφελη σπατάλη. Πρέπει ὁμως νὰ γυρίσουμε πίσω μὲ ντουφέκια.

Σὲ λίγο πατούσαμε ἕνα παλιὸ καταυλισμὸ ἐχθρικό, σημένον μέσα σὲ μὴ λεκάνη γῆς. Πυρομαχικὰ καὶ πτώματα εἶχαν βαφτῆ στὸ χιόνι. Σὲ μερικὰ σημεῖα ἐκεῖνο ἦταν τσαλακωμένο,

ἀναποδογυρισμένο, χωματοβαλμένο. Τεχνίτης ὁ Κίμων, ἐμπειρὸς σῶριασε ἀμέσως ἐφτὰ ἰταλικὰς ἀραβίδες καὶ καμιά δεκαπενταριά χειροβομβίδες ἐπιθετικές. Ἐγὼ προσπαθοῦσα σ' ὄλο αὐτὸ τὸ δίστημα νὰ ἀποσπάσω τὸ λάφυρό μου. Ὁ ἰδιοκτήτης του ὁμως, πεισματάρης, θαμμένος μαζί του δὲν ἐνοούσε νὰ τ' ἀφίστη μὲ κανένα τρόπο.

— Ἐ, σὺ ἀκόμα ;

— Ναὶ δὲν κατάφερα τίποτα.

— Θάσαι φαίνεται τεχνίτης !

— Μπορεῖ κι' αὐτό.

Ἦρθε κοντὰ μου κι' ἔσκασε στὰ γέλια. Ἄκου μου λέει.

— Αὐτὸς εἶνε πολὺ θαθεῖα, μὴν τοῦ χαλᾶς τὸν ὕπνο. Τὸν Ἰούνιο ξαναρχώμαστε γι' αὐτόν, εἶνε βλῆπεις ζόρικος. Τώρα πάμε μᾶς φτάνουν αὐτὰ.

Ὁ ἥλιος σκόρπιζε χιλιάδες μπριγιάντια στὴ γῆ. Μία χαρούμενη μέρα κι' ἡσυχὴ κουρασμένη ἀπὸ τὰ φαντάσματα τῆς νύχτας ξεφάντωνε μεγαλόπρεπα ἐκεῖ στ' ἄγονο βουνό. Ἐτριψα τὰ μάτια μου καὶ τίναξα ἀριστερὰ-δεξιὰ τὸ κεφάλι νὰ καθαρίσω τὴ σκέψη. Μὴ τάχα κι' εἶχα δὴ κανένα ὄνειρο; Ὅχι. Ἦταν μὴ πραγματικὸτητα πού μ' εἶχε φέρῃ πιὸ κοντὰ τὴν πατρίδα. Εἶχα κάνει κάτι. Μία πράξι καὶ εἶχα γιομίσῃ τὸ κενὸ τῆς ψυχῆς μου μὲ κάποιο δῶρο, μεγαλεῖο, τὴ χαρὰ. Εἶχα καὶ κάτι νὰ πῶ στοὺς γνωστούς, στοὺς δικούς, στὴ ζωὴ. Μία ἱστορία σὰν παρὰ μύθι στὰ παιδιὰ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΜΑΣ

ΜΟΙΡΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΚΡΑΤΑ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΗ ΔΑΔΑ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ

Το ξεκίνημα της ανθρωπότητας αρχή δεν έχει, καθώς χάνεται θολό στην ανατολή των εποχών. Άστέρι μυστικό και μαγικό έφεξε τα τρικυμισμένα θήματα της. Ίσως νάταν ή κρυφή λαχτάρα για τη νίκη του χρόνου, για το γονάτισμα του θανάτου, για επιβίωση του επιμοχθου ρυθμού της ανόδου, που το αίτημά της εξιλιώνει τ' ανθρώπινα παραπατήματα.

Μα ό,τι και να σάλυε στην καρδιά των ανθρώπων, δε θα μπορούσε ποτέ να θρονήση, φωνή κυρίαρχη κι' όδηγητική, αν δε λυτρωτόταν από το θραχνά των νεφών της μυστικοπάθειας, αν δεν ανέταλλε, ξάσπτερη συνειδηση. Γιατί ανώφελη και χωρίς σημασία είναι κάθε ύπαρξη, που δεν έγινε ακόμα πλήρωμα μίας συνειδήσεως.

Έπρεπε κάποιος να βρεθή να πη το μεγάλο λόγο, να φωνάξη το τρομερό «άρατε πύλας!», να παραδιάση το πείσιμονα σφραγισμένο μυστικό της ανθρωπίνης ζωής, ν' αποκαλύψη στους ανθρώπους το σκοπό τους, στην ύπαρξη το νόημά της. Γιατί χωρίς νόημα ή ζωή δεν αξίζει να σέρνη τη ματωμένη αθλιότητά της από θάνατο σε θάνατο.

Και γεννήθηκε το φώς κι' ύψώθηκε ο πίδακας του θριάμβου του. Ήταν εδώ κι' ήταν, όταν άρχιζεν ακόμα σ' όλη τη Γη το αίμα, χυμένο σπάταλα στο άγριο κονταροχτύπημα των επιδρομικών λαών. Τότε, μέσα στον σάλο και στους καπνούς, μέσα στα ούρλιαχτά και στις θλαστήμιες άρρωσε γαλήνιο το θεϊκό παράστημά της, άπλωσε το δυνατό κι' αγαθό χέρι της πάνω από τα συγχυσμένα κεφάλια, για να σκορπίση την εύλογία της: η ΕΛΛΑΔΑ.

«Σταθήτε!» φώναξε. «Η ζωή είναι αξία για μια καλύτερη μοίρα. Ο άνθρωπος θα μπορούσε ν' ασχοληθή μ' έργα πιο θετικά απ' τον ελοθρεμό κι' από το γκρέμισμα. Η ανθρωπιά, η ημερέδα καρτερούν καταδιωγμένες στις καρδιές μας. Ας είμαστε αληθινοί, για νάμαστε άνθρωποι! Ο δαυλός της καταστροφής μπορεί και πρέπει να γίνη πυρρός έλευθερίας. Έμπρός!».

Κι' από τότε η Ελλάδα γινώρισε και δέχθηκε με περηφάνεια την τραγική μοίρα της γεμάτη από τις χαρές και τα φαρμάκια του πρωτοπόρου. Έμαθε τους ανθρώπους να ζούν και να πεθαίνουν αντρικιά, μην εκτιμώντας για μεγαλύτερο αγαθό παρά μονάχα την ανθρωπιά, που, όταν λείπη, καμμιά μηχανή, καμμιά πολιτεία ή μυρμηκιά, κανένας πλούτος και καμμιά καλοπέραση δεν μπορεί να διεκδικήση τον άρχοντικό τίτλο του Πολιτισμού.

Αν μπορούσαν οι τεχνικές κατακτήσεις να κερδίσουν το θρίαμβο πάνω στην δίνη της φθοράς, τότε η Ελλάδα θα δάταν εδώ και αιώνες αφανισμένη, βουλιαγμένη στα βάθη της λήθης και θ' ακτινοβολούσε η «δόξα» των μηχανών και των άσταλениων Μολάχ.

Όμως όλα σκουρίζουν και καταρρέουν. Και μόνον η άσθυγη δάδα ύψωμένη στο ηρωικό καταματωμένο χέρι φεγγολοιά κι' οδηγεί στον άνιφορο της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

ΟΑΛΛΟΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥ

“Ο ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥ,”

Χαΐδου μ',
Ός φαίνιστι, ούρε μουλόχα μ',
τάχ' του ζώδιου μ' να είμι πάν-
τουτις κακουκαρδούμινους κι βα-
λαντουμένους. Ία εικεός ή παπάς
άπ' μι βάφτσι, δεν ήταν στα καλά
τ' ια άφτήνος ή νουνός μ' άπ' μι
κράταει στ'ν άγκαλιά τ' ήταν φουρ-
τουμένους νυχουπόδαρα άμαρτίες.

Ός ν' άνασάνου ού καφιρός άπ'
του ίένα του χνέρ', μι θρίσκ' άλλ-
λου καχπιλικ' πιό τρανό, λιές κι
μ' έχ' ού ώξαπουδώς μπαγλαρου-
μένου μ' πού ζούσε τ' κι μι σένο!

Παντιλούδι μ'... Τόνιτις θ'μής'κα
τουν Ντούλια τουν άμπάν' κι χού-
γιαξα. που είσι ούρε Ντούλια μη
τ' τανάλια σ' να μι του πιτάξις
του γιέρμου!!!

Μά μάειδι Ντούλιας, μάειδι άλ-
μπάν'ς θρίσκουνταν πανουθεό μ'.
Κι πιέρασα ούλου του θράδ' τ' άνι-
κούκουρδα κι θίρα κι χουχλιόμαν
κι γκουγκούσα κι' έκλιγα κι θλί-
βουμαν.

Τιν' άλλ' του πουρνό σαν ιέδουσι
ού θιός τ' μέρα, πήγα στον ού-
δουντουγιατρό. Μά κι' ίκειός ού
έρμους μ' είπι να του δέσου λιές
κι να του βάλλου κουμπρέσις ίσια-
μι που να ζιπρηστή... γιατί διέν
κάν' τώρα να μη του βγάλ'. Κι'
ιέτ', ούρ' τρυγουνούλα μ', πάει
κι του γλέντ' κι του κρασί κι τα
χουρατά. Κι' οι άπόκητις βγήκαν
για λόγου μ' τζίφους. Κι' είμι ά-
που κειά τ' μέρα μαντλουδιμένους,
βαλαντουμένους κι' άνόριχτους.

Σι χιριτάου τιθλιμμένα
Μήτρους Τυρουγαλόπουλους
Και δια τ' πιστόν:
Ξ. ΜΠΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΗΘΙΚΗΣ ΑΓΟΓ. ΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ανεγνώσθησαν εις συγκεν-
τρώσεις ήθικης διδασκαλίας του
Τάγματος έπιστολαί στρατιω-
τών προς πολιτικές, στρατιωτι-
κάς, άστυνομικάς Άρχάς και οί-
κείους των.

Έγένοντο αι κάτωθι όμιλίαι:
Δευτέρα (28-2-49): «Για-
τί βγήκα από το σύρμα» υπό
του τέως έφ. άνθ)γού Μείμαρη
Άνδρ. του 5ου Λόχου.

Τρίτη (1-3-49): Δεν έγινε-
το συγκέντρωσις ήθικης δι-
δασκαλίας λόγω κακοκαιρίας

Τετάρτη (2-3-49): «Η
Έλλάς Προμηθεύς δεσμών της
Άνθρωπότητος» υπό του
έφ. άνθ)γού Γεωργοπούλου
Άριστ. Λόχου Ασφαλείας.

Ετελέσθη Άγιασμός υπό
του στρατ. ιερέως κ. Νικοδή-
μου Βαλληνδρά. Έπηκολού-
θησε θρησκευτική όμιλία υπό
του ίδιου.

Πέμπτη (3-3-49): Άνε-
γνώσθη σχολίον επί της εκ-
πομπής του Ραδιοφωνικού
Σταθμού των συμμοριτών
«περι άυτονομίας της Μακε-
δονίας» υπό του τέως έφ.
άνθ)γού Καλαποθαράκου Στ.

Παρασκευή (4-3-49):
«Ο Κομμουνισμός και ή επί-
δρασις άυτου στις λαϊκές μά-
ζες» υπό του έφ. άνθ)γού
Σαχπάλογλου Άγγέλου 7ου
Λόχου.

Σάββατον (5-3-49): Έ-
γένοντο σχολία υπό του τέως
έφ. άνθ)γού Καλαποθαράκου
Σταμ. με θέμα: «Ο Κομμου-
νισμός και ή έργατική τάξις».

«Η Πατρίς μας δωρίζει τον
άνεκτίμητον τίτλον του Έλ-
ληνος, ζητώντας από μας μόν-
ον πίστιν σ' αύτήν και πει-
θαρχίαν» υπό του στρατ. Λό-
χου Ασφαλείας Κουσουλά-
κου Π.

Κυριακή (6-3-49): Έγέν-
ετο θρησκευτική όμιλία υπό
του στρατ. 4ου Λόχου Λά-
γιου Παναγιώτου.

Έγένετο προβολή κινηματο-
γραφικών ταινιών της Άμερι-
κανικής Υπηρεσίας Πληρο-
φοριών.

Έκυκλοφόρησε το 41ον φύλ-
λον της έφημερίδος του Τάγ-
ματος «Αναμόρφωσις».

Ο Προϊστάμενος Άξ)κός
του Γραφείου Ηθικης Άγωγής
Τάγματος
ΛΟΕΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
Έφ. Άνθ)γός

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μετά την ήτταν του γαλλι-
κού στρατού εις το Σεντάν ο
Γάλλος στρατηγός Ρέιλ έφερεν
εις τον Βασιλέα της Πρωσίας
μια έπιστολή του Ναπολέοντος
διά της οποίας ζητούσε ειρήνην.

Ενώ ο Βασιλεύς εδιάβαζε
την έπιστολήν, ο στρατηγός ει-
πεν εις τον Βίσαρκ, που ήταν
παρών, ότι δεν έπρεπε να επι-
βληθούν βαρείς όροι ειρήνης εις
ένα στρατόν, που έπολέμησε με
γενναϊότητα.

«Όλοι εις το Σεντάν,
προσέθεσεν ο στρατηγός, προ-
τιμούν να ανατινάξουν στον άε-
ρα το φρούριον, παρά να δε-
χθούν βαρείς όρους!»

«Να τ'ο τινάξουν λοιπόν!
είπεν ο Βίσαρκ. Θα λείψη ένα
έμπόδιο στην προέλασί μας!»

Ο Καβούρ ήναγκάσθη κά-
ποτε να μεταβή εις την Σαβο-
ίαν, όπου εξελέγοντο πάντοτε
βουλευται αντίπαλοί του. Ο-
ταν επέστρεψεν εις το Μιλάνον,
οί φίλοι του τον ήρώτησαν:

«Λοιπόν, πώς σας ύπεδέ-
χθησαν εις την Σαβοΐα; Πανη-
γυρικώς;»

«Δεν με έσφύριξαν, απήν-
τησεν ο Καβούρ. Κι' αυτό ά-
κριβώς ήθελα.»

Ο διάσημος Γάλλος γελοιο-
γράφος Σάμ ήταν εύγενούς οί-
κογενείας και πλουσιώτατος.
Συχνά εδίδεν εσπερίδας στο
σπίτι του, εις τας οποίας ήταν
δεκτός οιοσδήποτε, έστω και
άγνωστος εις τον οικοδεσπότη.

Εις το σπίτι λοιπόν του Σάμ
είχε γίνει ο έξης διάλογος, που
είχε μείνει παροιμιώδης:

«Πλήττω εδώ σ' αύτή την
συναναστροφή, του είπεν ένας
άπο τους προσκεκλημένους, ο
όποιος δεν εγνώριζε τον Σάμ.
Πάμε να φύγουμε;»

«Δυστυχώς, απήντησεν ο
Σάμ, εγώ δεν μπορώ να φύγω,
γιατί είμαι ο οικοδεσπότης!»

τη λιακάδα, οι «διανοούμενοι»
του λόχου κάνουν τον περιπάτο
τους. Είνε όλοι σοβαροί. Άκού-
νε με προσοχή τον όμιλητή που
αναπτύσει θέματα... «μεταφυσι-
κής». Πιο πέρα μια μικρή πα-
ρέα τα τσουζέει... ελαφρά, άφου
δεν έχει τώρα ύπηρεσία. Κι' ο
φωτογράφος άποθανάτιζει διαρ-
κώς, γιατί όλος αυτός ο κόσμος
τον ζητά, τον γυρεύει εκεί για
νάχη μια άνάμνηση της στρα-
τιωτικης του ζωής. Άύριο ή πα-
ρέα θα διαλυθή. Ο Γιώργος ά-
πολύεται. Ο Νίκος παίρνει το
δρόμο της τιμής. Σε λίγο θα φύ-
γουν κι' οι άλλοι για το μέτωπο.
Και τότε τι θα μείνη άπ' όλα
αυτά;

Βλέποντας όμως τα λαμπρά
άποτελέσματα αύτης της πολι-
τείας μας και έξ' άλλου, ανη-
συχώνται σοβαρά για τον κ.
Διοικητή του Τάγματος, που έ-
ξ αυτής της φύσεως του άγώνος
τούτου.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑ ΤΟΥ ΔΙΟΙΚΗΤΟΥ ΜΑΣ

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΣΤΟ ΤΑΓΜΑ

Με πρωτοβουλία του κ. Διοι-
κητού μας έγινετο κατά τα τέλη
του παρελθόντος μηνός έναρξις ό-
μιλιών στρατιωτικού και έπιστη-
μονικού περιεχομένου εις την Λέ-
σχη των Άξιωματικών. Πρώτος ώ-
μίλησεν ο λοχαγός του Κ.Ε.Ν. κ.
Θεοδόσης, ο οποίος εις τρεις κα-
τά σειράν όμιλίαις ενώπιον όλων
των άξι)κών του Τάγματος ήσχα-
λήθη με την συνεργασίαν του Στρα-
τού και της Άεροπορίας.

Ο όμιλητής, γνώστης του θέ-
ματος εις όλας του τας λεπτομε-
ρείας, με γλώσσαν ρέουσαν και εύ-
ληπτον και με πλούτον φραστικόν,
εις τας τρεις όμιλίαις του με λίαν
έπιτυχή διάρθρωσιν ανέπτυξε το θέ-
μα διεθοδικώς και μετέδωκεν εις
τους άκροατάς άξι)κούς σπουδαιο-
τάτας γνώσεις δια τον σημερινόν
άγωνα του Έθνους. Δικαίως λοι-
πόν προσείλκυσε άμέριστον τό εν-
διαφέρον και την προσοχήν των
άξι)κών. Έν άρχη άφου έξήρη την
σημασία της συνεργασίας μεταξύ
Στρατού και Άεροπορίας, έπλε-
ξε έγκώμιον της δράσεως του ήρω-
ικού όπλου των Ίκάρων κατά τον
Έλληνοϊταλικόν πόλεμον 1940—
41 και εις την Μ. Άνατολήν, έτό-
νισε δε την συμμετοχήν και την με-
γάλην συμβολήν του εις τον σημε-
ρινόν άγωνα της Πατρίδος κατά
των κομμουνιστοσυμμοριτών παρά
τας δυσχερείας τας προερχόμενας

Κατά την τελευταίαν του όμιλί-
αν (4-3-49) διεξήλθεν τα μέσα τα
χρησιμοποιούμενα δια την έπικου-
ρωνίαν των δύο Όπλων (μέσα δια-
βίβασων, πλαίσια, φωτοβολίδες,
κώδικες καπνού, άσύρματοι) και ύ-
πέδειξεν τον τρόπον συντάξεως ύ-
πό των μονάδων πεζικού των αίτή-
σεων προς παροχήν ένισχύσεως ώς
και τον τρόπον ρίψεως έφοδίων εις
φίλια τμήματα.

Χ.Π.

ΑΠ' ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΑΔΕΙΞΕΣ...

Μά ήταν, στ' αλήθεια, άνυπό-
φορο. Μαζύ τρώγανε, μαζύ πί-
νανε, μαζύ την... κοπανάγανε,
μαζύ σκέπτονταν, πώς θα «κα-
θαρίζανε» τις ύποθέσεις τους
κάθε φορά.

Πρόκειται για κείνους τους
αιώνιους μοσχομάγκες «του Πε-
ραΐα» και τους θαυμαστές τους.

Δε λέω βέβαια, ότι έμεις οί
άλλοι είμαστε και πολύ κατώ-
τεροί τους. Όχι δά! Όσο γι'
αυτό άδιάφευστοι μάρτυρες εί-
ναι οι άξιωματικοί μας, που...
μάρτυρες πραγματικοί στα
προσκλητήρια ξελαρυγγίζονται
να μας πείσουν ότι και ή άγγα-
ρεία είναι κι' αύτή ύπηρεσία.
Πού να άκούσουμε έμεις. Χίλι-
ες φορές θα προτιμούσαμε βο-
λές, πορείες και σκοπιές, ποτέ
όμως καλλιότητα και Μαριώ άν
και μάς είναι άπαραίτητες και
οί δύο τους, γιατί ή μία μάς τα-
ίζει και ή άλλη μάς παίρνει τα
... άχρηστα.

Βλέποντας όμως τα λαμπρά
άποτελέσματα αύτης της πολι-
τείας μας και έξ' άλλου, ανη-
συχώνται σοβαρά για τον κ.
Διοικητή του Τάγματος, που έ-
ξ αυτής της φύσεως του άγώνος
τούτου.

Περαιτέρω ανέπτυξε τα της όρ-
γανώσεως της Άεροπορίας από ά-
πόψεως έμφύχου και άψύχου ύλι-
κού, ώς και την έπιτελικήν λειτουργί-
αν, δι' ής εξασφαλίζεται ή συ-
νεργασία των δύο όπλων, τονίσας
ιδιαιτέρως ότι δεν πρέπει άδικαι-
ολογίτως να ζητηται ή επέμβασις
της Άεροπορίας παρά του πεζι-
κού.

Κατά την δευτέραν όμιλίαν
πραγματοποιήθεισαν την 1-3-49,
εις ήν παρέστη και ο κ. Διοικητής
του Τάγματος, ανεφέρθη διεθοδι-
κώς εις τον τρόπον και τον μηχανι-
σμόν της συνεργασίας του Στρα-
τού και της Άεροπορίας, έτόνισε
δε ότι το άεροσκάφος δρά μόνον
έπ' ώφέλεια του κατά γήν Στρα-
τού, χωρίς ποτέ να τον άναπληροί,
και εξέθεσε τα είδη της άεροπορι-
κής ύποστηρίξεως.

Κατά την τελευταίαν του όμιλί-
αν (4-3-49) διεξήλθεν τα μέσα τα
χρησιμοποιούμενα δια την έπικου-
ρωνίαν των δύο Όπλων (μέσα δια-
βίβασων, πλαίσια, φωτοβολίδες,
κώδικες καπνού, άσύρματοι) και ύ-
πέδειξεν τον τρόπον συντάξεως ύ-
πό των μονάδων πεζικού των αίτή-
σεων προς παροχήν ένισχύσεως ώς
και τον τρόπον ρίψεως έφοδίων εις
φίλια τμήματα.

Κατά την τελευταίαν του όμιλί-
αν (4-3-49) διεξήλθεν τα μέσα τα
χρησιμοποιούμενα δια την έπικου-
ρωνίαν των δύο Όπλων (μέσα δια-
βίβασων, πλαίσια, φωτοβολίδες,
κώδικες καπνού, άσύρματοι) και ύ-
πέδειξεν τον τρόπον συντάξεως ύ-
πό των μονάδων πεζικού των αίτή-
σεων προς παροχήν ένισχύσεως ώς
και τον τρόπον ρίψεως έφοδίων εις
φίλια τμήματα.

Χ.Π.

ΑΠ' ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΗ ΠΛΕΥΡΑ

ΑΔΕΙΞΕΣ...

Μά ήταν, στ' αλήθεια, άνυπό-
φορο. Μαζύ τρώγανε, μαζύ πί-
νανε, μαζύ την... κοπανάγανε,
μαζύ σκέπτονταν, πώς θα «κα-
θαρίζανε» τις ύποθέσεις τους
κάθε φορά.

Πρόκειται για κείνους τους
αιώνιους μοσχομάγκες «του Πε-
ραΐα» και τους θαυμαστές τους.

Δε λέω βέβαια, ότι έμεις οί
άλλοι είμαστε και πολύ κατώ-
τεροί τους. Όχι δά! Όσο γι'
αυτό άδιάφευστοι μάρτυρες εί-
ναι οι άξιωματικοί μας, που...
μάρτυρες πραγματικοί στα
προσκλητήρια ξελαρυγγίζονται
να μας πείσουν ότι και ή άγγα-
ρεία είναι κι' αύτή ύπηρεσία.
Πού να άκούσουμε έμεις. Χίλι-
ες φορές θα προτιμούσαμε βο-
λές, πορείες και σκοπιές, ποτέ
όμως καλλιότητα και Μαριώ άν
και μάς είναι άπαραίτητες και
οί δύο τους, γιατί ή μία μάς τα-
ίζει και ή άλλη μάς παίρνει τα
... άχρηστα.

Βλέποντας όμως τα λαμπρά
άποτελέσματα αύτης της πολι-
τείας μας και έξ' άλλου, ανη-
συχώνται σοβαρά για τον κ.
Διοικητή του Τάγματος, που έ-
ξ αυτής της φύσεως του άγώνος
τούτου.

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥ

“Ο ΠΟΝΟΔΟΝΤΟΣ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥ”

Χαΐδου μ',
'Ως φαίνεται, ούρε μουλόχα μ',
τάχ' του ζώδιου μ' να είμι πάν-

Τα προυχτές του Σαββάτου,
έρχεται ού Θύμιους ού γκουρλομάτς
—είκειος ντέ απ' τάχει μι τ' Γιαν-

Τού λ'πὸν εἶπαμι τί εἶχαμι νὰ
πούμι, τὸν ξιπρουβόδ'σα κι πάει
στὴ δ'λαία τ' Τίλιουσαν μαθές κα-

Οὐόμους «ἀλλίς μὲν βουλιές ἀν-
θρώπων, κι ἄλλα οὐ ζιρζιζιούλ'ς
μιλιτάει. Δὲν εἶχι μαθίς βασ'λέψ'

Ζύπνησα κι τσ' ἄλλ' κι γένκι φα-
σαρία κι κακό. 'Ἔνας συνάδιλος
μὲ δὶν' κὰτ' χάπια ἄσπρα σὰν κι-

Παντιλούδι μ'... Τόνινις θ'μῆθ'κα
τοὺν Ντούλια τοὺν ὀμπάν' κι χού-
γιαβα. πού εἶσι οὐρε Ντούλια μὴ

Τὴν ἄλλ' τοὺ πουρνὸ σὰν ἰέδουσι
οὐ Θιὸς τ' μέρα, πῆγα στοὺν οὐ-
δουτουγιατρό. Μὰ κι' ἰκειὸς οὐ

Σὶ χιριτάου τιθλιμμένα
Μήτρος Τυρουγαλόπουλος
Καὶ διὰ τὸ πιστόν:

Ξ. ΜΠΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΥΠΟΙ ΤΟΥ ΤΑΓΜΑΤΟΣ

Ο ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

Εἶχα τὴν ἀτυχία νὰ τὸν συνο-
δεύσω μιά ἑτέρα μέσα στοὺν κα-
ταυλισμὸ, γιατί εἶνε φίλος μου.

Σκέφθηκα ἔτσι νὰ τὸν ἀπο-
θανασίσω στὸ φύλλο μας, μιά
κι' εἶνε ἡ πιὸ συμπαθητικὴ φυ-

Ἔκανα πολλὰς ὑποθέσεις...
'Ἰσως γιατί στὸ Τάγμα ἐμφανί-
ζεται ἀραιὰ σὰν κομήτης. 'Ἰ-

Σ ἄ β β α τ ο ν (5.3-49): 'Ε-
γένοντο σχόλια ὑπὸ τοῦ τέως
ἐφ. ἀνθ)γού Καλαποθαράκου
Σταμ. με θέμα: «Ο Κομμουνι-
σμός καὶ ἡ ἐργατικὴ τάξις».

Κυριακὴ (6-3-49): 'Εγέ-
νετο θρησκευτικὴ ὁμιλία ὑπὸ
τοῦ στρατ. 4ου Λόχου Λά-
γιου Παναγιώτου.

Ἐγένετο προβολὴ κινηματο-
γραφικῶν ταινιῶν τῆς Ἀμερι-
κανικῆς Ὑπηρεσίας Πληρο-
φοριῶν.

Ἐκυκλοφόρησε τὸ 41ον φύλ-
λον τῆς ἐφημερίδος τοῦ Τάγ-
ματος «Ἀναμόρφωσις».

Ὁ Προϊστάμενος Ἀξ)κὸς
τοῦ Γραφείου Ἠθικῆς Ἀγωγῆς
Τάγματος
ΛΟΞΑΣ ΑΝΤΩΝΙΟΣ
Ἐφ. Ἀνθ)γὸς

νένα ἀπὸ αὐτά. Τὸ μυστικὸ τῆς
ἀκτινοβολίας του αὐτῆς διάβα-
σα μέσα στὴν ψυχὴ τῶν συνα-

Ἀπὸ τὸ παρατηρητήριό μου
μῶρεσα ν' ἀπολαύσω μερικὲς
ἀπὸ τὶς κωμικοτραγικὲς αὐτὲς

Μιὰ ἀγαπημένη πού περιμένει
τὴν ἐπιστροφή, ἕνας φίλος πού
δὲν μὰς ἔχει ξεχάσει! Εἶναι

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΑΥΤΗ ΧΩΡΑ ΚΑ-
ΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ
ΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΛΗΚΑ-
ΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑ
ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΗΣ.

δεκτός οἰσοδῆποτε, ἔστω καὶ
ἀγνωστος εἰς τὸν οἰκοδεσπότη.
Εἰς τὸ σπῆτι λοιπὸν τοῦ Σάμ
εἶχε γίνεῖ ὁ ἐξῆς διάλογος, πού
εἶχε μείνει παροιμιώδης:

Πλήττω ἐδῶ σ' αὐτὴ τὴν
συναναστροφή, τοῦ εἶπεν ἕνας
ἀπὸ τοὺς προσκεκλημένους, ὁ
ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τὸν Σάμ.

τὴν λιακάδα, οἱ «διανοούμενοι»
τοῦ λόγου κάνουν τὸν περιπάτο
τούς. Εἶνε ὄλοι σοβαροί. Ἀκού-

Μιὰ φωτογραφία πού θὰ ζων-
τανεὺθ τὸ παρελθὸν καὶ θὰ φέρ-
νῃ τὴ γλυκεῖα ἀνάμνηση τοῦ φί-

Μιὰς φωτογραφία πού θὰ ζων-
τανεὺθ τὸ παρελθὸν καὶ θὰ φέρ-
νῃ τὴ γλυκεῖα ἀνάμνηση τοῦ φί-

Σὲ λίγες μέρες μιά μικρὴ φω-
τογραφία θὰ συνοδεύῃ τὸ λιγύ-
λογο γράμμα, πού συνέταξε ἕνα

Οἱ ἀσπρομάλληδες γονεῖς,
πού ἔμειναν μονάχοι, θὰ τὴν
κρατήσουν ἀτέλειωτὴ ὥρα στὰ

Μιὰ ἀγαπημένη πού περιμένει
τὴν ἐπιστροφή, ἕνας φίλος πού
δὲν μὰς ἔχει ξεχάσει! Εἶναι

Ἡ ΜΙΚΡΗ ΑΥΤΗ ΧΩΡΑ ΚΑ-
ΤΕΚΤΗΣΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ
ΤΗΣ ΜΕ ΤΗΝ ΠΑΛΛΗΚΑ-
ΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΕΙΑ
ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ ΤΗΣ.

ΑΔΕΙΕΣ...

Μὰ ἦταν, στ' ἀλήθεια, ἀνυπό-
φορο. Μαζὺ τρώγανε, μαζὺ πί-
νανε, μαζὺ τὴν... κοπανάγανε,

Πρόκειται γιὰ κείνους τοὺς
αἰώνιους μοσχομάγκες «τοῦ Πε-
ραῖα» καὶ τοὺς θαυμαστές τους.

Δὲ λέω βέβαια, ὅτι ἐμεῖς οἱ
ἄλλοι εἴμαστε καὶ πολὺ κατώ-
τεροί τους. Ὅχι δά! Ὅσο γι'

Βλέποντας ὁμως τὰ λαμπρὰ
ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς πολι-
τείας μας καὶ ἐξ' ἄλλου, ἀνη-

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σοβαροῦ
τοῦτο διαδήματος ἀνετέθη
στοὺς εἰδικούς περὶ τὰ τοιαῦτα

Ἐπανελθόντες εἰς τὰς βάσεις
τῶν περιλῦποι οἱ... πολεμιστὰι

Κανέννας μας ὁμως δὲν προ-
αισθάνθηκε τὸ ἄδοξο τέλος, πού
περίμενε τὶς ἐπιχειρήσεις αὐτοῦ

Ἐν τούτοις ἐν μέσω τοῦ σκό-
τους τῆς γενικῆς αὐτῆς ἀπογνώ-
σεως ἀνεφάνη ἔξαφνα καὶ δι-

τετραπέρατος, πού ὁ ἀχανῆς
του ἐγκέφαλος, φιλοδοξώντας
αὐτὸς πρῶτος «νὰ σπάσῃ τὸν

Λαβὼν δηλ. Φύλλον Μετα-
βάσεως, μετέβη παρὰ τῷ κυρίῳ
Λοχαγῷ αἰτῶν μονογραφῆν καὶ

Ἄλλ' αἰ συνέπειαι τοῦ σοφοῦ
αὐτοῦ σχεδίου του καὶ τῆς ἐκ'
αὐτοῦ προκληθείσης δικαίας

Μάταια ὁ δεκανεὺς Κ. ὁ ἀλ-
φάδυσος, μέγας μαθηματικός, ὠρ-
κίετο εἰς γῆν καὶ οὐρανούς, ὅ-

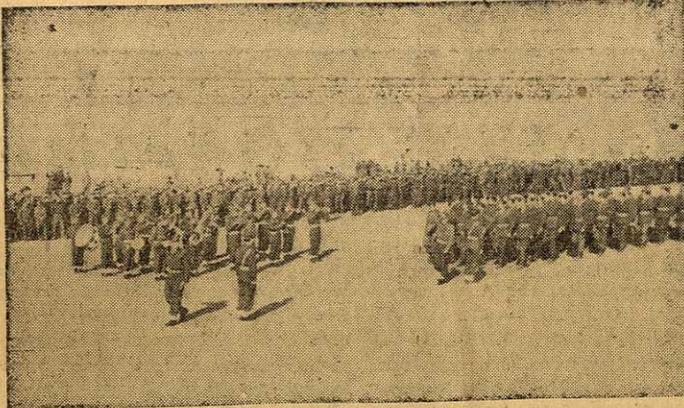
Ἀνένδοτος ὁ Λοχαγὸς φού-
σκωνε κι' ἀναστενάζε.

Τὸ ποτήρι γέμιζε καὶ τὸ βρα-
στὸ περιεχόμενον του πλησίαζε
ἡ στιγμὴ πού θὰ χυνοῦταν καὶ

Ἐτσι ὁ Λοχαγὸς ἀπέστειλε
τὸν ἀτυχὴ συνάδελφο στὸ... θη-
ρίο. Ὑποχρεωτικώτατος ὁ ἐν

Α. ΑΔΑΜΟΠΟΥΛΟΣ
Λόχος Ἀσφαλείας

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΥ Κ.Ε.Ν.— Αριστερά: Δοκιμαστική παρέλασις τῶν ἀνδρῶν τοῦ Κ.Ε.Ν., πού σὲ λίγες ἡμέρας θ' ἀφήσουν τὸ Τάγμα μας ἀναχαρούντες γιὰ τὸ πεδῖον τῆς τιμῆς γιὰ νὰ συνεχίσουν τὴν ἠρώϊκην παράδοσιν τῶν Μακρονησιωτῶν. Μέσον: Βολή. Δεξιά: Διάδοσις ἐμποδίων.

Ο ΑΓΓΛΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΥΣ κ. ΒΟΙΩΤ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΤΑΙ ΤΗΝ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΝ

Τὸ παρελθὸν Σάββατον, 5 Μαρτίου, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ Γεν. Στρατοπεδάρχου κ. Ν. Ἐξαρχάκου καὶ τοῦ ἱατροῦ κ. Παπαθεοδώρου, ἐπισκέφη τὸ Τάγμα μᾶς ὁ γνωστὸς Ἄγγλος συγγραφεὺς κ. Βοϊώκτ.

Εἰς πρόποσίν του, τὴν ὁποίαν ἤγειρεν κατὰ τὸ πρὸς τιμὴν του παρετεθὲν γεῦμα εἰς τὴν Λέσχην τῶν Ἀξιόκων τοῦ Τάγματος, εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Κατ' ἀρχὴν σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν φιλοξενίαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἐπεφύλαξε, ὁ κ. Στρατοπεδάρχης, ὁ κ. Διοικητὴς καὶ Σείξ.

Ἐπεσκέφθη πολλὰς χώρας, ὅπως καὶ στρατιωτικούς καταυλισμούς εἰς τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Ρωσίαν.

Ἐἶδον τὴν Γερμανίαν ὑπὸ τὸ Χιτλερικὸν καθεστῶς καὶ ἤκουσα τὸν Μουσσολίνι νὰ ὀμιλῇ ἀπὸ τὸ Παλάτιον Βενέτσιαι, πρὸς τοῦ ἡ μικρὰ Ἑλλάς τοῦ ματώσῃ τὴ μύτη, ὅταν πλέον τοῦ ἦσαν περιττὰ τὰ ρόδα τῆς Ἀνοιξέως.

Ἐσεῖς εἴθε τὸ ἐνδιάμεσον τῆς ἐπὶ 9 ἔτη πολεμικῆς ζωῆς τῆς Πατρίδος σας.

Ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Ἀγγλία εἶνε ἀρρήκτως συνδεδεμένοι καὶ ἡ Ἀγγλία ἔχει πολλὰ νὰ μάθῃ ἀπὸ σὰς ἐν Μακρονήσῳ, παρ' ὅτι θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ...

Χαίρω, διότι εὐρίσκονται εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ἰδιαίτερος εἰς τὴν Μακεδονίαν, ὀλίγα χιλιᾶδες Ἀγγλῶν στρατιωτῶν.

Χαίρω ἐπίσης, διότι εὐρίσκονται ἐν μέσῳ Ἑλευθέρων ἀνθρώπων.

Προτίνω ὑπὲρ τῶν Βασιλέων τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Ἀγγλίας.

Ἡ ἐπίσκεψις τοῦ κ. Βοϊώκτ ἔληξε μὲ ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν Μακρονησιωτῶν, οἱ ὅποιοι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγαπητοῦ Ἀγγλοῦ συγγραφέως ἔβλεπαν τὴν βοήθειαν καὶ τὴν κατανόησιν τοῦ ἀγγλικοῦ Λαοῦ πρὸς τὴν μαρτυρικὴν καὶ ἀθάνατον Ἑλλάδα.

ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΤΗ ΧΙΡΟΣΙΜΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
χάμα μερικὸς σπόρους ραπανιῶν, γιὰ νὰ δοῦμε τὸ ἀποτέλεσμα.»

Πέρασαν δέκα μέρες γεμάτες ἀγωνία καὶ φόβο, μετὰ τὸ φύτεμα τῶν σπόρων, ὅταν ἕνας ἀσθενὴς ἔφθασε λαχανιασμένος στὸ Νοσοκομεῖο. Στὰ μάτια του ἦταν ζωγραφισμένη ἡ χαρά. Νόμιζε κανεὶς πὼς τὰχε χαμένα. Φύτρωσαν, φύτρωσαν! Δὲν με καταλαβαίνετε! Οἱ σπόροι πέταξαν μικρὰ βλαστάρια!

Δὲν περιγράφεται τί ἔγινε τότε. Μιὰ σωστὴ ἐξόρμησις τῶν ἀσθενῶν κάτω στὸν κῆπο. Πράγματι. Στὴν

κίνησι, γελοῦσαν, φώναζαν. Ἄλλοι γονατισμένοι φιλοῦσαν τὸ χάμα ἢ χόρευαν γύρω τῆς.

Τώρα, δυὸ χρόνια ἀργότερα, ὁ κῆπος τοῦ Νοσοκομείου ἦταν γέματος κάθε εἶδους λαχανικά. Δάλλες, χρυσάνθεμα καὶ ἄλλα λουλούδια ἀνθίζαν ἐκεῖ...

«Δὲν ξέρουμε ἀκόμη τὸ τελικὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐνεργείας τοῦ ἀτόμου πάνω στὰ ἀνθρώπινα ὄντα» —μοῦ εἶπε ὁ Διευθυντὴς τοῦ Νοσοκομείου— «Μερικὰ ἐγκαύματα εἶναι ἀθεράπευτα ἀκόμη. Ἄλλοι ἀσθενεῖς ἔγιναν ὀλόετρα καλά. Νομίζω ὅμως πὼς ἡ καλλιέργεια τῶν

Η ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ καὶ Δευτέρα, ὁ ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τῶν συμμοριτῶν μετέδωσε τὴν ἀκόλουθον ἀνακοίνωσιν τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ν.Ο.Φ.

«Στὶς 3 τοῦ φλεβάρη, συνήλθε ἡ Δεύτερη Ὀλομέλεια τοῦ Κεντρικοῦ Συμβουλίου τῆς Ν.Ο.Φ.

Ἀποφασίζει: Τὴν σύγκλησιν τοῦ Δεύτερου Συνεδρίου τῆς Ν.Ο.Φ. με σκοπὸ νὰ διαδηλώσῃ τὴν παλλαϊκὴν συμβολὴν τοῦ σλαβομακεδονικοῦ λαοῦ στὸν κοινὸν μὲ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν δημοκρατικῶν ἀγῶνων.

Νὰ διακηρύξῃ τὴν ἔνωσιν τῆς Μακεδονίας σὲ ἓνα ἐνιαῖο ἀνεξάρτητο, ἰσότημο Μακεδονικὸ Κράτος μὲσα στὰ πλαίσια τῆς Λαϊκοδημοκρατικῆς Ὀμοσπονδίας τῶν βαλκανικῶν λαῶν πού εἶναι ἡ δικαίωσις τῶν πολύχρονων ἀγῶνων.

Αὐτὴ ἡ ἐξοκῆθαι ἀντεθνικὴ καὶ κινετικὴ ἀνθελληνικὴ ἀνακοίνωσις ἔρχεται νὰ διαλύσῃ πολλὰς πλάνες καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα ἐξω ἀπὸ κάθε ἑλληνικὴν πραγματικότητα.

Τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα, σὰν ἐγκληματικὸ ὄργανον τοῦ Σλαβισμού μᾶς βγάζει ἀπ' τὸν κόπο νὰ ἐξηγήσουμε τὴν μεταπελευθερωτικὴν του στάση.

Σήμερα ἡ θέσις τοῦ ἀποσαφηνίζεται. Οἱ «ὀμπουρτουμιστικὲς παρεκκλίσεις» ἦταν μιὰ κομποφληρισμένη ἐνεργεια. Ὁ σκοπὸς ἦταν τὸ ἀθρόο ἐπιούλημα παντὸς Ἑλληνικοῦ, στοὺς Βουλγάρους, Στὴν Ν. Ο. Φ.

Ἀλλὰ τί εἶνε ἡ Ν. Ο. Φ.; Βουλγαρικὰ σημαίνει: «Νασιονάλεν Ὀσβολοπατίτιλσεν φρόντ», πού θὰ πῇ: Ἐθνικὸ Ἀπελευθερωτικὸ Μέτωπον.

Πρόκειται γιὰ μιὰ καθαρὰ βουλγαρικὴ σωβινιστικὴ ὀργάνωσις, πού χρησιμοποιοῦται γιὰ τὴν ἐπικράτησιν τῆς Βουλγαρικῆς ἰδέας. Εἶναι ἡ ἴδια αὐτὴ ὀργάνωσις πού ἴσταν κεντρὸ τῆς Κατοχῆς, ἐργάστηκε δραστήρια γιὰ τὴν ἀλλοίωσιν τῆς ἐθνικιστικῆς συνείδησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ στὴ Μακεδονία, στέλλοντας τοὺς πῶ ἀξιους πρῶτοεργάτες τῆς, ὅπως τὸν Ἀποστολο Κεραμιτζή, λιποτάκτην τοῦ Ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου, τὸν Ντεγιάντφ καὶ τὸν Κιλανσίντεφ.

Εἶναι ἡ ἴδια αὐτὴ ὀργάνωσις πού, βλέποντας τὴν ἀποτυχία τῆς προπαγάνδας νὰ δημιουργήσῃ ἓνα

«Μακεδόνες, συνεχισταὶ τοῦ ἀγῶνος τοῦ 1903—1907, νεοὶ τῆς Μακεδονίας, καλεῖσθε νὰ ὀλοκληρώσετε τὸ ἔργον τῶν Ἡρώων Τσακαλάρωφ καὶ Μήτρου Βλάχου καὶ ν' ἀπολλαγῆτε ἀπὸ τὴν ἐπὶ 30 χρόνια σκλαβιά σας στὴν Ἑλλάδα».

Καὶ τὸ Κομμουνιστικὸν Κόμμα, τοὺς ἀνόμαζε «ἀδελφοὺς Βουλγάρους».

Ἡ συνεργασία τῆς Ν.Ο.Φ.—Κομμ. Κόμματος εἶναι πωλῆα. Τὸν φεβρουάριον τοῦ 1944, με προκηρῦξις γραμμένης στὴ Βουλγαρικὴ καὶ Ἑλληνικὴ γλώσσα, ἡ Ν.Ο.Φ. διαδηλώνει πὼς ὁ μόνος πόθος τῶν Βουλγάρων εἶναι ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἰσότητις τῆς Σλαβομακεδονικῆς μειονότητος στὴν Ἑλλάδα.

Μεθοδικὰ καὶ με περισκεψὴ ἐργάζονται οἱ Βούλγαροι. Καὶ οἱ «Ἑλληνες» κατ' ἐμφημισμὸν κομμουνισταὶ, ἐπικροτοῦν.

Ὁ σκοπὸς τῆς Ν.Ο.Φ. ἦταν ν' ἀναγνωρισθῇ στὴν ἀρχὴ ἡ μὴ ὑπάρχουσα ἄλλωστε Σλαβομακεδονικὴ Βουλγαρικὴ μειονότητα καὶ ἕστερα μὲ τὸν Γκότσε νὰ ἀνακηρύξῃ ἀνοιχτὰ τὴν προσάρτησιν τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας στὴν Βουλγαρικὴν Μητέρα...

Ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά, τὸ Κομμ. Κόμμα καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθερωσιν, ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξυμνεῖ τὰ κατορθώματα τοῦ ἀίμοσταγοῦς Βουλγάρου Τσακαλάρωφ, τῶν ἀσυγκινήτων δικαστῶν τῶσαν Ἑλληνίδων, καὶ τῶν ἐγκληματικῶν Βουλγάρων σφαγέων τοῦ Ἑλληνικοῦ Μακεδονικοῦ Λαοῦ.

Στὴν Καστοριά, στὶς 3 Σεπτεμβρίου τοῦ 1944, ἐγράφησαν ἐπιγραφές στοὺς τοίχους τῶν Ἑλληνικῶν σπιτιῶν στὴν ἑλληνικὴν καὶ βουλγαρικὴν γλώσσα.

Στὶς διαρκῆς βίας συγκεντρώσεις κατ' ἑβδομάδα, γίνονται διαφώτισις καὶ σύστασις γιὰ τὴν συμφιλίωσιν τοῦ Ἑλληνικοῦ στοιχείου μὲ τοὺς Ἀυτονομιστῆς.

Καὶ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου, ἀκολουθοῦσε ἡ ἀνάκρισις τοῦ ὕμνου τοῦ Ἰλντεν.

Κατὰ τὸ 1945 ἐλειπούργησαν σλαβομακεδονικὰ σχολεῖα σὲ πολλὰ χωριά, ὅπως στὸ Τειχιό, Κορυδορῶφι καὶ Δενδροχώρι, ὅπου ἀ-

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΑΝΑΣΚΟΠΗΣΙΣ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ

Τὸ ζήτημα τῶν νομαρχῶν, τὸ ὁποῖον πρὸς στιγμὴν ἠπειλῆσε τὴν συνοχὴν τῆς Κυβερνήσεως, διηθετήθη παρὰ τοῦ Κυβερνητικοῦ Συντονιστικοῦ Συμβουλίου. Ἐτονίσθη δὲ ὅτι ἡ ἐκλογὴ καὶ ὁ διορισμὸς τῶν νομαρχῶν πρέπει νὰ γίνῃ μακρὸν παντὸς κομματικοῦ κριτηρίου καὶ κατὰ τρόπον τοιοῦτον, ὥστε νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ καλὴ τοπικὴ διοίκησις, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς βασικὰς προϋποθέσεις τῆς κυβερνητικῆς προσπάθειας.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως, ὀμιλῶν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῶν νομαρχῶν, ἐδήλωσεν ὅτι «ἡ κυβερνητικὴ συνοχὴ εἶνε ἀρραγὴς. Εἰς τὸ ἐνιαῖον μέτωπον, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει καὶ τὸ ὁποῖον ἐπιβάλλουν αἱ περιστάσεις, ἡμπορεῖ νὰ ἀναφύωνται διαφοραὶ γνωμῶν ἐπὶ τῶν ὑπὸ ἀντιμετώπισιν ζητημάτων, ἀλλὰ αἱ διαφοραὶ αὐταὶ μετὰ τὴν συζήτησιν αἰρούνται καὶ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ὀδηγήσουν εἰς διάσπασιν».

Εἰς τὰς συζητήσεις τῆς Ἐπιτροπῆς Οἰκονομικῆς Πολιτικῆς ὁ κ. Διομήδης ἀνέπτυξε τὰ ἐπιβαλλόμενα μέτρα, ἐξέτασας προτάσεις διὰ τὸ ἐμπόριον μὲ ξένα Κράτη.

Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῶν συμμοριτῶν εἶνε ἐκπομπὴν τοῦ τῆς 27ης—28ης Φεβρουαρίου μετέδωσε ἀποσπάσματα τῆς Β' Ὀλομελείας τῆς Ν.Ο.Φ. (Λαϊκῶν Πατριωτικῶν Μέτωπον) «περὶ ἐνώσεως τῆς Μακεδονίας εἰς ἓνα ἐνιαῖο ἀνεξάρτητο καὶ ἰσότημο Κράτος, μὲσα στὴ λαϊκοδημοκρατικὴ Ὀμοσπονδία τῶν Βαλκανικῶν Λαῶν». Τοῦτο δὲν σημαίνει τίποτε ἄλλο, εἰμὴ τὴν δημιουργίαν νέου κομμουνιστικοῦ Κράτους, ἀποτελουμένου ἀπὸ τὰ τρία τμήματα τῆς Μακεδονίας, τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν Γιουγκοσλαβίαν καὶ τὴν Βουλγαρίαν. Ἄν ὁ Τίτο ἀπεπειράτο νὰ ἀντισταθῇ, τοῦτο θὰ ἔδιδεν εἰς τὰς χώρας τῆς Κόμινφορμ τὸ πρόσχημα δι' ἐνόπλιον ἐπέμβασιν ἐντὸς τῆς Γιουγκοσλαβίας. Χαρακτηριστικὸν τῶν ἀποφάσεων τούτων εἶνε ὁ σαφὴς διαχωρισμὸς τοῦ ἑλληνικοῦ Λαοῦ ἀπὸ τῶν μακεδονικῶν. Ὅταν τὸ Κ.Κ.Ε., νόμιμον ἀκόμη, ἤδρευεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀπεζήτην νὰ καλύψῃ τοὺς ἀνθελληνικοὺς καὶ προδοτικὸς σκοποὺς τῆς Ν.Ο.Φ., ἰσχυριζόμενον ὅτι δῆθεν ἀπέβλεπον εἰς τὴν ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ ἑλληνικοῦ Κράτους ἐξασφάλισιν τῶν δικαιωμάτων τῆς Σλαβοφώνου μειονότητος. Ὁ Μάρκος ἐξηκολούθησε

Ἀρχηγὸν τῶν βρετανικῶν δυνάμεων Μέσης Ἀνατολῆς στρατηγὸν Κρόκερ, ἀφ' ἑτέρου, ἀποτελεῖ ἕντονον ἐκδήλωσιν τοῦ ἐνδιαφέροντος τῆς Μεγ. Βρετανίας διὰ τὴν διατήρησιν τῆς εἰρήνης εἰς τὴν λεκάνην τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, ἰδίᾳ μετὰ τὰς προσφάτους ἐνεργείας τῆς Κόμινφορμ εἰς τὰ Βαλκάνια.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ

Κατὰ πληροφορίας τῆς «Μόντ» δηλοῦται ἐξ ἐπισημῶν ἀμερικανικῶν κύκλων, ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν θὰ γνωρίσῃ τὴν φρίκην νέας εἰσβολῆς. Ἡ ἀμεσοστρατιωτικὴ ἐπέμβασις καθὼς καὶ ἡ ὑπεροχὴ τῶν δυνάμεων τῆς Ἀμερικῆς ἀποτελοῦν σήμερον ἀναμφισβήτητα γεγονότα.

Κατὰ τὸν ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν τοῦ Βελγίου κ. Σπάας, ὁ πόλεμος εἰς τὸ προσεχές μέλλον εἶνε ἀδύνατος, διότι ἡ Ρωσία ἔχει νὰ λύσῃ μετὰ τὰ ἐσωτερικὰ οἰκονομικὰ προβλήματα. Δὲν πιστεύει εἰς τὴν φιλικὴν συνεργασίαν μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ἐλπίζει ὅμως εἰς τὴν ἐπιτεύξιν ἰσορροπίας διὰ τοῦ Ἀτλαντικοῦ Συμφώνου.

Ἡ συμμετοχὴ εἰς τὸ Σύμφωνον τοῦτο τῆς Δανίας καὶ τῶν Σκανδιναβικῶν Κρατῶν θεωρεῖται πλέον ὡς γεγονὸς τετελεσμένον, εἶνε δὲ λίαν πιθανὴ ἡ πρόσκλησις διὰ συμμετοχῆν τῆς Ἰταλίας καὶ Πορτογαλίας.

Αἱ τελευταῖαι ἐξελίξεις εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην κατέστησαν ἀναγκαίαν καὶ τὴν ἐπισπευσιν τοῦ Μεσογειακοῦ Συμφώνου. Ἡ ἀρνήσις τῆς Ρωσίας εἰς τὴν ὑπογραφήν τῆς συνθήκης εἰρήνης μετὰ τῆς Αὐστρίας, ἡ ἀσκούμένη ἐπὶ τῆς Περσίας πίεσις καὶ ἡ ἀνομινομένη ἐντάσις τοῦ ψυχροῦ πολέμου πείθουν τὴν Ἀμερικὴν διὰ τὴν σπουδαιότητα τῆς ὑπογραφῆς καὶ τοῦ Συμφώνου τούτου.

Ἡ αἰφνιδία ἀντικατάστασις τοῦ Μολότωφ ἀπὸ τὸν Βισίνσκυ καὶ ἡ ἀπομάκρυνσις τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ Ἐμπορίου Ἰβάν. Μικογιάν, προεκάλεσαν ζωηρὰν αἰσθησιν εἰς τοὺς δημοσιογραφικοὺς κύκλους. Πιθανὸν ἡ ἀντικατάστασις αὐτοῦ νὰ σημάδῃ κομπὴν τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ Κρεμλίνου, τῆς ὁποίας ἡ ἔκτασις δὲν εἶνε ἐφικτὸν εἰσέτι νὰ καθορισθῇ. Εἶνε ἀγνωστον ἔάν ἡ ἀποχώρησις τοῦ Μολότωφ ὀφείλῃται εἰς εὐρύτερον ἐλιγμὸν τῆς Μόσχας, ὅπως ἀντενεργήσῃ εἰς τὴν πολιτικὴν τὴν Ἀπλικὴν

»Επεσεκέφθη πολλές χώρες, όπως και στρατιωτικούς καταναλωτές εις την Γερμανίαν, την Ιταλίαν και την Ρωσίαν.
»Είδον την Γερμανίαν υπό το Χιτλερικών καθεστώς και ήκουσα τον Μουσσολίνι να όμιλη από το Παλάτιο Βενέτσιαν, πρώτου ή μικρά Έλλάς του πατρός η μητή, όταν πλέον του ήσαν περιττά τα ρόδα της Άνοιξως.

ΠΡΑΣΙΝΟ ΣΤΗ ΧΙΡΟΣΙΜΑ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
χώρα μερικούς σπόρους ραπανιών, για να δούμε το αποτέλεσμα.»

Πέρασαν δέκα μέρες γεμάτες αγωνία και φόβο, μετά το φύτεμα των σπόρων, όταν ένας ασθενής έφθασε λαχανιασμένος στο Νοσοκομείο. Στά μάτια του ήταν ζωγραφισμένη ή χαρά. Νόμιζε κανείς πως τάχε χαμένα. Φύτρωσαν, φύτρωσαν! Δέν με καταλαβαίνετε! Οί σπόροι πέταξαν μικρά θλαστάκια!»

Δέν περιγράφεται τί έγινε τότε. Μιά σωστή εξόρμηση των ασθενών κάτω στον κήπο. Πράγματι. Στην αδύνατη θαλπωρή του φθινοπωρινού ήλιου, πράσινα φύλλα είχαν ξεπεταχτεί μέσα από το χώμα. Όλοι έπεσαν κάτω και χάρησαν νευρικά το πράσινο, με τα όκρα των δακτύλων τους, όταν μια βραχνή και ειρωνική φωνή άκουσθηκε από ένα παράθυρο του Νοσοκομείου: «Πιστεύετε σοβαρά πως τα μικροσκοπικά αυτά φυτά θα διατηρηθούν στη ζωή; Περιμένετε και θα δήτε πως θα μαραθούν και θα ξεραθούν.»

Τό άλλο πρωί ξαναείδα τους ασθενείς να σχηματίζουν κύκλο γύρω από τη μικρή εκείνη πρασιά. Κάποιος τής είχε ποτίσει και έκαμε γύρω της ένα μικρό φράχτη από ινδοκάλαμο. Τα μικρά φυτά μεγάλωναν από μέρα σε μέρα, με τις φροντίδες των ασθενών, που συνήθισαν να κάθονται πάντα γύρω τους, ενώ μια αδύνατη άχτίδα έλπίδας ήταν ζωγραφισμένη στις στωϊκές φυσιογνωμίες όλων.

Μιά άλλη μέρα, πολύ νωρίς, είδα μια τυφή γυναίκα που ψηλάφουσε με τα χέρια της τό σκούρο χώμα του κήπου. Τα χέρια της έψαχναν νευρικά κι' ανυπόμονα, όταν σε μια στιγμή ώρθωσε ξαφνικά τό κορμί της. Η πρωινή ήρεμία του Νοσοκομείου ταραχθηκε απότομα από τη δυνατή φωνή της. Σ' ένα λεπτό ήταν περιτριγυρισμένη από τους άλλους ασθενείς, ενώ στο στόμα της έβαλε ένα μικρό φυλλαράκι, για να πεισθή ότι είχε πράγματι τη γεύση του ραπανιού. Γύρω της έκλαιγαν από συ-

ων της». Έλλάς και της Αγίας». Η επίσκεψις του κ. Βόιγκτ έληξε με ένθουσιώδεις έκδηλώσεις των Μακρονησιωτών, οί όποιοι εις τό πρόσωπον του άγαπητού Άγγλου συγγραφέως έβλεπαν την βοήθειαν και την κατανόησιν του άγγλικού λαού προς την μαρτυρικήν και άθάνατον Έλλάδα.

κίνηση, γελούσαν, φώναζαν. Άλλοι γονατισμένοι φιλούσαν τό χώμα ή χόρευαν γύρω της.

Τώρα, δυό χρόνια αργότερα, ό κήπος του Νοσοκομείου ήταν γεμάτος κάθε είδους λαχανικά. Δάλλιας, χρυσάνθεμα και άλλα λουλούδια άνθιζαν εκεί...

«Δέν ξέρουμε ακόμη τό τελικό αποτέλεσμα της ενεργείας του άτόμου πάνω στα άθρώπινα όντα» —μου έπτε ό Διευθυντής του Νοσοκομείου— «Μερικά έγκαύματα είναι άθεράπευτα ακόμη. Άλλοι ασθενείς έγιναν όλοτα καλά. Νομίζω όμως πως ή καλύτερη γαία των λαχανικών και λουλουδιών ήταν τό μοναδικό γεγονός που μπόρεσε να εξαλείψη τόν πανικό και να δώση νέα έλπίδα στους κατοίκους της Χιροσίμα!».

B...s

ΣΤΑΛΙΝ, Ο ΕΡΥΘΡΟΣ ΔΙΚΤΑΤΩΡ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
σκυ για να συντρίψη τους πρώην συνεργάτας του, Ζηνόβιεφ και Καμένεφ. Κατόπιν εκτελεί τόν Μπουχάριν κ.ο.κ... Έτσι προσαρχει ό δικτάτωρ.

Μετά την ύπογραφήν της συνθήκης Χίτλερ—Στάλιν τόν Αύγουστο 1939 ή προπαγάνδα της Μόσχας δέν έπαυσε να κατηγορη τας Δυτικές Δυνάμεις, διότι αύται επέβαλαν τόν πόλεμον εις την Γερμανίαν. Άλλά ό ίδιος ό Στάλιν, δέν στενοχωρείται καθόλου όταν διακηρύττη την Ιην Μαΐου 1945 ότι «ό δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος άρχισε από τους Γερμανούς ιμπεριαλιστάς...»

Έτσι έννοι ό Στάλιν να προδίδη όχι μόνον τους συντρόφους του, αλλά και αυτά τα γεγονότα! Πλην τούτων αί «έκκαθαρίσεις» είνε ένα μόνιμον χαρακτηριστικόν γνώρισμά της Σταλινικής Ρωσίας και ύπενθυμίζουν εις τους επίζώντας, ότι την έξουσίαν των παίρνουν από αυτόν τόν ίδιον τόν Άνώτατον Άρχηγόν. Άκόμη επιτρέπουν εις τόν Στάλιν να άποφύγη κάθε μομφή. Όταν παρουσιάζονται δυσχέρειαί εκκαθαρίζει έναν από τους άθρώπους του περιβόλοντός του, επιρριπτοντας σ' αυτόν όλας τας εϋθύνας του. Οί δικές της Μόσχας άποσκοπούν κυρίως να διαβεβαιώσουν την ρωσικήν κοινήν γνώμη, ότι οι κατηγορούμενοι, και όχι ό Στάλιν, είνε υπεύθυνοι διά την άθλιότητα του

Αυτή ή εξαοικον άντενερική και κυνικά άνθελληνική άνακοίνωσις έρχεται να διαλύση πολλές πλάνες και να τοποθετήση τό Κομμουνιστικό Κόμμα έξω από κάθε έλληνικήν πραγματικότητα.

Τό Κομμουνιστικό Κόμμα, σαν έγκληματικό όργανο του Σλαβισμού μας θυάξει άπ' τόν κόπο να εξηγήσουμε την μεταπελευθερωτική του στάση.

Σήμερα ή θέσις του άποσαφηνίζεται. Οί «όπτιορουνιστικές παρεκκλίσεις» ήταν μία καινούφλαρισμένη ενεργεία. Ό σκοπός ήταν τό άθροο ξεπούλημα παντός Έλληνικού, στους Βουλγάρους, Στην Ν. Ο. Φ.

Άλλά τί είνε ή Ν. Ο. Φ.; Βουλγαρικά σημαίνει: «Νασιονάλεν Όσβολμπαγτίλσεν Φρόντ», που θα πη: Έθνικό Άπελευθερωτικό Μέτωπο.

Πρόκειται για μία καθάρ βουλγαρική σοβιετιστική ργάνωσις, που χρησιμοποιείται για την επίκρησις της Βουλγαρικής ιδέας. Είναι ή ίδια αυτή ργάνωσις που στον καιρό της Κατοχής, έργασθηκε δραστήρια για την άλλωσις της εθνικιστικής συνείδησης του Έλληνικού λαού στη Μακεδονία, στέλνοντας τους πιο άξιους πρωτεργάτες της, όπως τόν Απόστολο Κερμιτζή, λιποτάκτη του Έλληνοϊταλικού πολέμου, τόν Ντεγιάντωφ και τόν Κιλενσίντωφ.

Είναι ή ίδια αυτή, ργάνωσις που, θλέποντας την άποτυχία της προπαγάνδας να δημιουργήση ένα καθολικό ρεύμα των κατοίκων ύπερ της Βουλγαρίας, άρχισε τις προγραφές τις δολοφονίες και την όμαδική μεταφορά των κατοίκων της Μακεδονίας στη Βουλγαρία.

Είναι αυτή ή ίδια ργάνωσις, που κατά τό 1943, έτόνιζεν ότι:

λαού, τα δυστυχήματα των σιδηροδρόμων, τας επιδημίας κ.λ.π. «Οτι είνε δηλαδή υπεύθυνοι, με μια λέξι, για όλα τα όλέθρια άποτελέσματα της πολιτικής του Κρεμλίνο...!»

Η "ΣΤΡΟΦΗ,, ΤΗΣ Ε.Λ.Δ.

Έκπληξιν προκαλούν μεταξύ των πολιτικών κύκλων και της Κρατικής Γνώμης αί τελευταία άνακοινώσεις των έμφανιζομένων ως έκπροσώπων της σοσιαλιστικής κινήσεως έν Έλλάδι κ. κ. Σώλου και Τσιριμάκου.

Υπό τινων κύκλων παρετρεϊτό ότι είνε άπαράδεκτον ή νόμιμος άμυνα του Έθνους προς διατήρησις της άκεραιότητός μας να χαρακτηρίζεται ως «μοναρχοφασισμός».

Έπαναλαμβάνεται, ότι ή σημερινή θέσις της Όργανώσεως ΕΛΔ—ΣΚΕ είνε λίαν επιβλαβής διά τό Έθνος, διότι με την τελευταίαν δήλωσιν περι άποκηρύξεως σημείων τινών της γνωστής άποφάσεως της όλομελείας του Κ.Κ. Ε., έμφανίζουν έαυτούς ως μη κομμουνιστάς και προσπαθούν να καταστήσουν πιστευτάς τας έναντίον της αγωνιζομένης Έλλάδος κατηγορίας περι μη ύπάρξεως έλευθεριών κ.λ.π.

«...Ο σκοπός της Ν.Ο.Φ. ήταν ν' άναγνωρισθ ή στην άρχή ή μη ύπάρχουσα άλλωστε Σλαβομακεδονική Βουλγαρική μειονότητα και ύστερα με τόν Γκότσε να άνακηρύξη άνοιχτά την προσάρτησις της Έλληνικής Μακεδονίας στην Βουλγαρική Μητέρα...»

Άπό την άλλη μεριά, τό Κομ. Κάμια και μετά την άπελευθερωσις, εξακολουθεί να εξυμνεί τα κατορθώματα του αίμοσταγούς Βουλγάρου Τσακαλάρωφ, των άσυγκινητών διαστών τούτων Έλληνίδων, και των έγκληματιών Βουλγάρων σφαγέων του Έλληνικού Μακεδονικού λαού.

Στην Καστοριά, στις 3 Σεπτεμβρίου του 1944, έγγραψαν έπιγραφές στους τοίχους των Έλληνικών σπιτιών στην έλληνική και βουλγαρική γλώσσα.

Στις διά της βίας συγκεντρώσεις καθ' έβδομάδα, γινόταν διαφώτιση και σύσταση για τη συμφιλίαν του Έλληνικού στοιχείου με τους Αύτονομιστές.»

Και την άνάκριση του Έλληνικού Έθνικού Ύμνου, άκολουούσε ή άνάκριση του ύμνου του Ίλεντεν.

Κατά τό 1945 έλειπορησαν σλαβομακεδονικά σχολεία σε πολλά χωριά, όπως στο Τειχιό, Κονδωρπί και Δενδροχώρι, όπου άπογορευόταν άσπρη ή διδασκαλία της Έλληνικής γλώσσας.

Στην περιοχή Κορεστίων και υπό της έγκρησις της πολιτοφυλικής έμίλησαν βουλγαρικά, στις 10 Σεπτεμβρίου 1945 οί γνωστοί άυτονομιστές Κερμιτζής και Μητρόπουλος για την «αυτονομία» της σλαβομακεδονικής μειονότητας, και τό Κ.Κ.Ε. έπικροτεί...

Τα παραδείγματα είναι άπειρα. Δέ χρειάζονται σπουδαία έπιχειρήματα για ν' άποδειχθ ή έγκληματική συνεργασία του Κομμουνιστικού κόμματος με τους Βουλγάρους.

Ό άναφέρουμε όμως εκείνα, που είνε ό Ζαχαριάδης στα Σκόπια προς τους συγκεντρωμένους συντρόφους του: «Η Ν.Ο.Φ. είναι μία ργάνωσις που διεξάγει δικαιο άγώνα και πρέπει να τη βηθήσουμε. Η συνεργασία μας είνε έ π ι β ε β λ η μ ε ν η.»

Η κομμουνιστική ήγεσία μας τά λέει καθαρά στην άνακοίνωσις της 27-2-49:

«...Θά επιδιώξουμε την άυτονομία της Μακεδονίας...».

Πόση πόρωση και έγκληματικότητα χρειάστηκαν οί ύποκατακτικοί του Σλαβισμού για να μπόρέσουν να πούν αυτά τά λόγια!

Και οί παλαιοί Μακεδονομάχοι, του Κασταρζιού, του Γάβρου, της Κροστολληπηγής και του Κρατερού άναπολούν και ζητούν ένα νέο Καραβαγγέλη, Δεσπότη της Καστοριάς, που θα ξεσηκώση όλους τους Έλληνες της περιοχής και θα κηρύξη ένα νέο Μακεδονικόν άγώνα.

Η Έλλάς ζητεί σήμερα εκείνον που θα κάνει σεβαστές τις μορφές των ήρώων της —του Παύλου Μελά, του Ίωνα Δραγούμη, του Κώττη και του Κύρου...»

Ό έλληνικός μακεδονικός λαός, ώσαν σύγχρονος Σίσυφος, θά έργάζεται στο δορυ, στο έπίπνο και άτελείωτο έργο του: την άποκάθαρσ ή του από μερι-

να λύση μεγάλα εσωτερικά όικονομικά προβλήματα. Δέν πιστεύει εις την φιλικήν συνεργασίαν μεταξύ Άνατολής και Δύσεως, έλπίζει όμως εις την έπίτευξιν ίσορροπίας διά του Άτλαντικού Συμφώνου.

Η συμμετοχή εις τό Σύμφωνον τούτο της Δανίας και των Σκανδιναβικών Κρατών θεωρείται πλέον ως γεγονός τετελεσμένον, είνε δέ λίαν πιθανή ή πρόσκλησις διά συμμετοχην της Ιταλίας και Πορτογαλίας.

Αί τελευταία εξέλιξεις εις την Άνατολικήν Ευρώπην κατέστησαν άναγκαίαν και την έπίσπευσιν του Μεσογειακού Συμφώνου. Η άρνησις της Ρωσίας εις την ύπογραφήν της συνθήκης ειρήνης μετά της Αυστρίας, ή άσκομμένη επί της Περσίας πίεσις και ή άνομινομένη έντασις του ψυχρού πολέμου πείθουν την Άμερικην διά την σπουδαιότητα της ύπογραφής και του Συμφώνου τούτου.

Η αίφνιδια άντικατάστασις του Μολότωφ από τόν Βισινσκυ κ' ή άπομάκρυνσις του ύπουργού του Έμπορίου Ίβάν Μιχογιάν, προεκάλεσαν ζωηράν άισθησιν εις τους δημοσιογραφικούς κύκλους. Πιθανόν ή άντικατάστασις αύτου να σημάνη κομψήν της έξωτερικής πολιτικής του Κρεμλίνο, της οποίας ή έκπαισις δέν είνε έφικτόν εισέτι να καθορισθ ή. Είνε άγνωστον εάν ή άποχώρησις του Μολότωφ όφείλεται εις ευρύτερον έλιγμόν της Μόσχας, όπως άντενεργήσ η εις την πολιτικήν των Δυτικών. Άνεπίσημοι κύκλοι θεωρούν ότι ή μεταβολή αύτη σημειώνει νέον προσανατολισμόν της πολιτικής της Μόσχας.

Πάντως ένδεικτικόν των άνησυχιών που έπικρατούν εις τους σοβιετικούς κύκλους διά την προϊούσαν άμυντικήν ργάνωσιν της Ευρώπης, που άνατρέπει άρδην τά σκοτεινά των σχέδια, είνε ό διορισμός του Μολότωφ ως προέδρου του άνασχηματισθέντος σοβιετικού Συμβουλίου Άμύνης.

P. Σ.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΜΑΣ

Υπό του Γενικού Έπιτελείου Στρατού έξεδόθη σήμερα τό κάτωθι άνακοινωθέν :

Δυτική Θράκη : Κομμουνιστοσυμμοριταί έπέδραμον κατά χωρίου Δαφνών περιοχής Σταυρούπολεως και άπήγαγον 3 κατοίκους.

Άνατολική — Κεντρική Μακεδονία : Συνεχίζονται αί έξερευνησεις εις Κερδύλλια και ή καταδίωξις των άπομεινάντων εκ της διαλυθείσης κομμουνιστοσυμμορίας. Άπώλεια συμμοριτών νεκροί 3, συλληφθέντες και παραδοθέντες 36.

Δυτική Μακεδονία : Ουδέν αξιον λόγου.

Ήπειρος : Ουδέν αξιον λόγου. Θεσσαλία : Έξακριβωθείσαι συνολικά άπώλεια κομμουνιστοσυμμοριακής «ταξιαρχίας» ίππικού νεκροί 123, συλληφθέντες 45. Περισυνελέγη όπλισμός και άρχειον αύτης. Συνεχίζεται ή δίωξις των

κό κατάπτυστα καθάρματα του Σλαβισμού.

Στό έργο του θα δώση τό νικηφόρο τέλος ό ήρωικός Έθνικός Στρατός, που, όπως στα 1912—13, έτσι και σήμερα ξέρει να τιμωρη τούς προδότες και να χαρίξη την Έλευθερία. Μιά έλευθερία γεμάτη δικαιοσύνη και άυτοσεβασμό.

Σ. Β. Κ—ος.

ΕΛΛΗΝΕΣ, ΟΛΟΙ ΣΤ' ΑΡΜΑΤΑ ΔΙΑ ΝΑ ΣΩΣΩΜΕΝ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΕ ΣΥΝΘΗΜΑ: "Η ΣΤΗΝ ΖΩΗ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ, "Η ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ ΔΟΞΑΣΜΕΝΟΙ. (35)